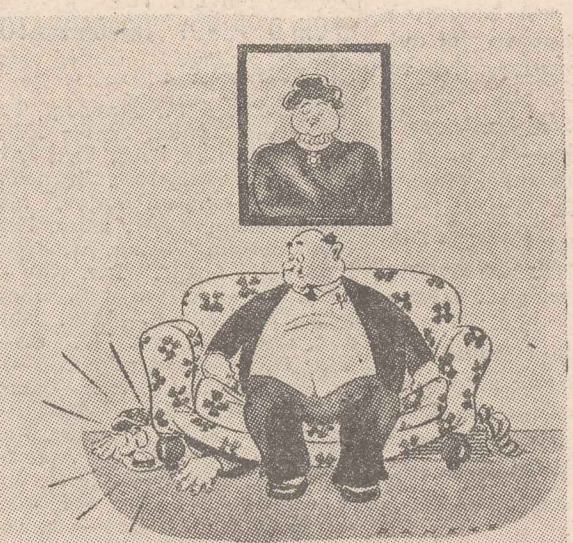

Ποίους δα εύεργετήσετε στην διαθήκη σας;

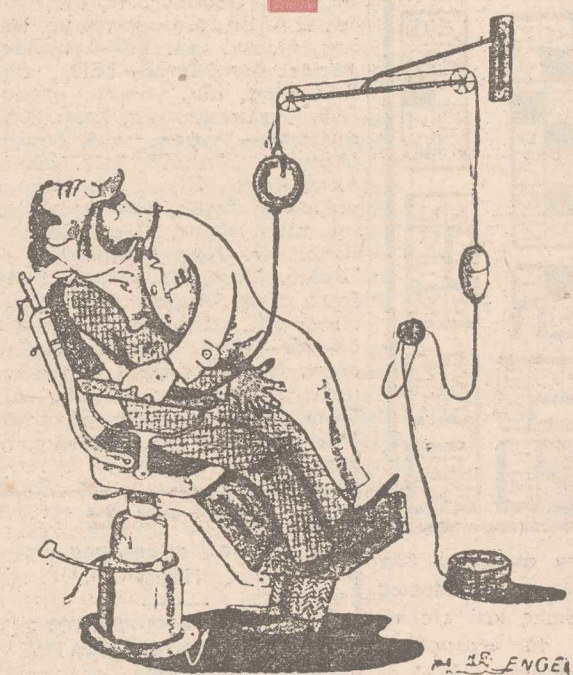
ΚΑΘΕΛΚΥΣΙΣ ΠΛΟΙΟΥ

—Καί τὸ νοῦ σου μὴ τυχὼν σπάσης τὸ μπουκάλι δταν θὰ λές τὸ δνομα τοῦ καραβιοῦ. Ἡ σαμπάνια εἶναι μεγαλείο.

ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΠΑΘΟΥΣ

—Καί τώρα, κ. λωποδύτη, θὰ μείνεις αὐτοῦ ὡ σότου ἐρῆς ἡ ἀστυνομία.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΒΑΣΑΝΑ

Πῶς νοσηλεύει τοὺς πελάτας τοῦ ἑνὸς ὁδοντοῦ, τρὸς ποὺ εἶναι πολὺ μύωψ.

Πρὸ τοῦ Προέδρου, ὡς εἰκός, τῶν Πλημμελειοδικῶν προχθές ἠνοιχθὴ μιά σειρά σπουδαίων διαθηκῶν ποὺ στῆς δημοσιότητας τὸ φῶς θὲ νὰ τίς φέρω. Ἡ πρώτη ἐκ τῶν διαθηκῶν γράφει τὰ κατωτέρω:

«Εγὼ ὁ Μήτσος ὁ Λιγδῆς ἡ Τράκας ἡ Γαλέος ὡς πρὸς τὸν νόμον συνεπῆς καὶ μὴ ἐξαίρετος πατρίς, ὅπου γεννήθηκα, στῆς θείας μου στῆν αὐ (λή της, ἐπάγγελμά μου κύριον ἀνέκαθεν ἀλήτης, συντάσσω τὴν διαθήκη μου σ' ἄδειο κουτί τσιγάρων. Κληροδοτῶ τὴν θερινὴν τὴν βίλλα μου στὸν Σμπάρω φίλον μου πρώτης τάξεως κι' ὑπέροχο παιδί. Ἄς πάη νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ κἀνὰ θραδάκι. Ξέρει ποὺ εἶναι ἡ βίλλα μου. Ἐχει κι' αὐτὸς κλειδί. Εἶνε τὸ... τρίτο ἀριστερὰ στὸ Ζάππειο παγκάκι τὸ χειμερινό μου μέγαρο τ' ἀφήνω στὸν Μπαμπάκη. Εἶν' ἕνα σπιτί κεντρικό: εἰς τὸν παλὴρ ἠλεκτρικό τὸ πρώτο... κοκροτασί.

Ἄν καμμιὰ γόνια εὐρετε στῆς τοίτης μου τὸν πάτο, τὴν δίνα ὡς κληρονομία στὸν κύριο Παπαστράτο...

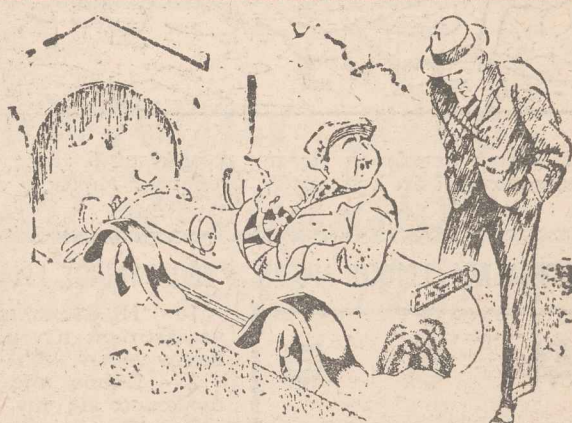
Μετ' ἀπ' αὐτὴν ἀνοίχθηκε ἡκάτωθι διαθήκη: «Εγὼ ὁ Μέμος ὁ Μεμάς, ὅπου με λέν καὶ Μίκη ποῦμαι στῆν πιάτσα μου γνωστός ἐκ τῆς μεγάλης (μύτης) ποὺ πήρα ἐσχάτως σὺνταξι καλὴ ὡς... λωποδύτης ἀφήνω στῆν γυναῖκα μου δυὸ ψεύτικα διαμάντια καὶ εἰς τὸν γιού μου τὸν Τρανὸ ἕνα ζευγάρι γάντια ποὺ πρὸ καιροῦ τὰ ἐάρεσα χωρὶς καὶ νὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τὰ φορέσω, ἂν κι' ἦσαν τ' ἀφιλότιμα καινούργια, τοῦ κουτιοῦ, καθότι ἦσαν καὶ τὰ δυὸ... τ' ἀριστεροῦ χεριοῦ.

Ἐπίσης στὸν μικρότερον τὸν γιού μου, τὸν Σπικ (ράκη,

σ' αὐτὸν κληροδοτῶ ἕνα καλὸ παλτό ποὺ εἶνε σ' ἕνα... μαγαζί εἰς τὴν ὁδὸν Μπενάκη Κανὰ θραδάκι ἂς πεταχθῇ νὰ πάη νὰ τὸ πάρη. Μὲ προσοχὴ ἂς ἀνεῖθ' ἀπάνω στὸ πατάρι. Κανένας δὲν θὰ τὸν ἰδῇ γι' αὐτὸ ἂς μὴ τὸν νοιάξῃ. Εἰς τίς ὁκτώ ὁ ὑπάλληλος συνήθως ἀπουσιάζει».

Κι' ἄλλη διαθήκη ἀνοίχθηκε ποὺ γράφει τὰ ἑξῆς: «Εγὼ ὁ Γιάγκος Μπαταξῆς ποὺ εἶμαι ἀπὸ καιροῦ κατάδικος Συγγροῦ ἀφήνω διὰ διαθήκης μου κι' ἄνευ τινὸς ἐμφάνσεως στῆν Γκάμπο, ποῦν' λατρεία μου μίαν... φωτογραφία μου αὐτὴν ποὺ μοῦ ἐπήρανε σὸ... τμήμα τῆς σημάσεως γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ πάντοτε μαζὶ τῆς τὸ χρυσό μου. Κι' ἰδιόχειρῃ ἀφιέρωσι ἔχει... τοῦ ἀστυνομίου».

Ἀνθρώποι εἴμαστε θνητοὶ μπορεῖ νὰ τὰ τινάζουμε γι' αὐτὸ καὶ πρέπει ὅλοι μας διαθήκη νὰ συντά- (ξουμε. Καὶ ὁ Ξενοπούλος, ἀνὴρ σοφῶν πάντοτε ρήσεων πρέπει νὰ μὰς εἰπῇ σὲ ποιὸν κληροδοτεῖ τὸ ζηλευτὸν προνόμιον ἐπὶ τῶν διαφημίσεων. Καὶ γὰρ ὁ φτωχὸς τὸν βίον μου με σάτυραν διάγων ἂν τύχῃ κι' ἀποθάνω στῆ διαθήκη τοῦ θὰ βάνω ὅρον νὰ σὰς μοιράσουνε μίαν κολόνα πάγον. Ο ΜΑΓΚΑΣ

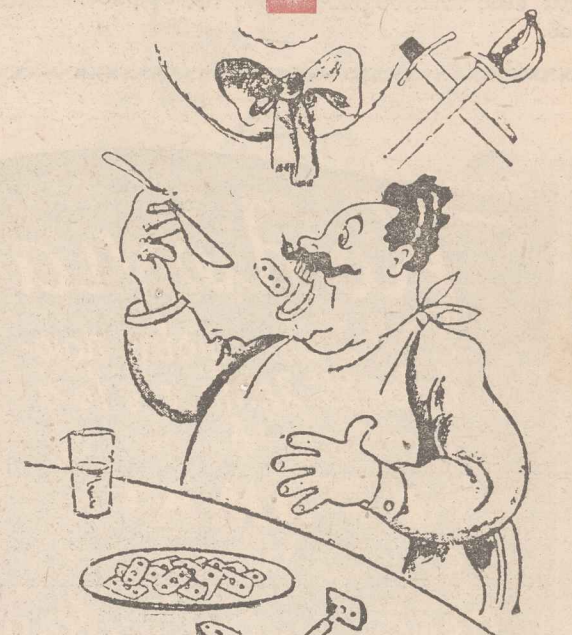
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

—Μεγάλο στραπάτσο ἔλεπε ἑπάθε, Ἄστα, καπιένε, κ' ἔπεσε ἐπάνω μου ἕνας ζός.

ΑΓΝΟΙΑ

—Γυρίζεις χωρὶς παλτό με τόσο πῶσι τοῦ θερ. μομέτρου. —Τί θές νὰ κάνω; Δὲν ἔχω θερμόμετρο.

ΓΕΥΜΑ ΜΕ ΣΥΡΑΦΑΚΙΑ

Οἱ γιατροὶ διέταξαν τὸν ταχυδακτυλουργὸ ποὺ καταπνέει σπαθία νὰ κάμῃ δαίτια.

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ Ἐνασκόπησις

Ἐξωτερικὸν Δελτίον

Τὸ Χὸγκ Κὸγκ
Ἡ σκοπιὰ τῆς Μεγ. Βρεττανίας στῆν Ἄπω Ἀνατολήν.

Στῆν Ἀλεξάνδρεια
Ταξιδιωτικαὶ ἀναμνήσεις τοῦ κ. Σπύρου Μελά.

Τὸ Κοραλλένιο φίδι
Διήγημα τοῦ ἀκοδημαῖκοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου.

Ἐργάτης τοῦ Χάρου
τοῦ κ. Λαύρα.

7 ἡμέρες—7 νύκτες
τοῦ κ. Π. Παλαιολόγου.

Χαμένα ὄνειρα
τοῦ κ. Παντελῆ Χόρν.

Ζῶα ποὺ εἶναι μέντι-
ουμ!
Τὰ πειράματα ἐνὸς Γερμανοῦ ἐπιστήμονος.

Ἐκθέσεις ζωγραφικῆς
τοῦ κ. Ν. Προεστόπουλου.

Γιατὶ ἀντιπαθῶ τὸν Ρόμ-
περτ Τσιήλορ
Οἱ ἄνδρες ὅλοι δὲν χανεῖουν τὸν γόητα.

Συναυλίαι
τοῦ κ. Μιχ. Κυριακίδη.

Ντυμένες ἡ ἡμίγυμνες;
Ἡ μόδα καὶ τὸ σύγχρονο γούστο.

Ὁ κινηματογράφος
τοῦ κ. Μ. Σαφάρικα.

Σχολὴ ἀρραβωνιασμέ-
νων
τοῦ κ. Ἀσημ. Γιαλαμά.

Οἱ ἀρκουδάνθρωποι
Παιδιά ποὺ ἀντετράφησαν ἀπὸ γονεῖς... ζῶα.

Διηγήματα, μυθιστορήματα,
ἰθυμοὶ διάλογοι, περιέργια,
γυναικεῖα σελὶς κ.λ.π., κ.λ.π.
Σκίτσα τοῦ κ. Μιχ. Γάλλεξ.

Ἀθῆναι
22 Ἰανουαρίου
1938

Ἔτος Β'
Ἀριθμὸς φύλλου 70

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
ΕΙΣ ΤΗΝ 5^{ΗΝ} ΣΕΛΙΔΑ

ENA

Με μιὰ μοτοσυκλέττα διέσχισα τὴν Σαχάραν

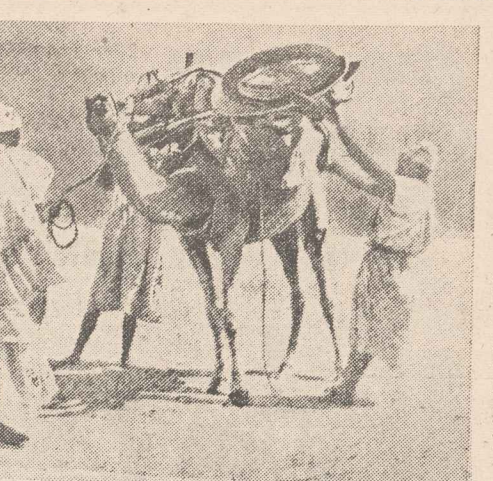
ΠΩΣ ΤΟ ΜΟΤΕΡ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΗΝ ΑΠΡΟΣΙΤΟΝ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΕΡΗΜΟΝ

«Άλλοτε ἡ διάσχιση τῆς μεγάλης ἀφρικανικῆς ἐρήμου ἀπαιτοῦσε πολλές ἡμέρες κόπων καὶ κινδύνων. Σήμερα ὁ κινητὴρ ἐνίκησε τὴν ἀπόστασιν, ὅπως εἰς τὸς ἀλλὰ μέρη τοῦ κόσμου, καὶ ἐμείωσε εἰς τὸ ἐλάχιστον τοὺς κινδύνους. Τελευταίως ἐνας τολμηρὸς ἀθλητὴς τῆς ρόδας, ἠθέλησε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν διάσχισιν τῶν ἀπεράντων ἀμμολόφων μὲ μοτοσυκλέττα καὶ μάλιστα εἰς περὶ ἡμέρας, εἰς τὴν ὅποιαν μὲν τὸ πᾶν δὲν εἶχε ἀκόμη ἐπιχειρηθῇ τέτοιον τόλμημα. Ἐπειδὴ μάλιστα, κατὰ τὰς σχετικὰς τοπικὰς διαστάσεις, ἀπαγορεύεται νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς εἰς τὴν ἐρήμον χωρὶς συνοδείαν, ὁ βασιλεὺς σπορτομαν ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσῃ εἰς τὴν Τρίπολιν ἕναν σύντροφον. Εὐτυχῶς ὑπάρχουν παντοῦ παράτολμοι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἀγαποῦν τὰς περιπέτειας, καὶ ἐστὶν μὲ ἀρτοπορία μιὰς ἡμέρας, ἡ μικρὴ μοτοσυκλέττα ἀνεχώρησε μὲ δύο ἐπιβάτας καὶ μὲ δύο μικρὰς βαλίτσας στερεωμένας πίσω ἀπὸ τὴν σέλα, οἱ ὅποιοι εἶχαν μέσα κουβέρτες, μιὰ μικρὰ σκηνή, μερικά κουτιά κονσέρβας καὶ μιὰ σπιρίτρερα. Κάτω ἀπὸ τὴν βαλίτσαν καὶ κάπως προφυλαγμένα ἀπὸ τὸν ἥλιον τῆς ἐρήμου ἦσαν δύο παγούριες μὲν ἑνὶ ἀλφ 4 ὀκάδας νερό. Νερὸ δηλαδὴ γιὰ μιὰ μέρα.

Ἡ ἀλῆθεια εἶνε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο οἱ δύο νέοι νὰ διασχίσουν ἐλκλικρὸν τὴν ἐρήμον — δὲν εἶχαν ἄλλως τὴν καινὴν καὶ τὴν σχετικὰ ἀπαρτίστητες προετοιμασίας — ἀλλὰ νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ τελευταίου ἰταλικοῦ φρουρίου εἰς τὴν τελευταίαν ὁσιν πρὸς τὰ γαλλικὰ σύνορα, εἰς τὸ φρούριον Σκιουερές. Τὸ πρῶτον τμήμα τῆς διαδρομῆς δὲν συνήντησε οὐκοῦν. Μετὰ 400 χιλιομέτρα, ἡ μοτοσυκλέττα ἐφθασε εἰς τὸ φρούριον Μιττά, ὅπου ἡ ἰταλικὴ φρουρὰ ἐδέχθη μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ μὲ μεγάλας περιστάσεις τοὺς δύο ἐρησιόφρονες. Ἐκεῖ ἐκεῖ ἡ μοτοσυκλέττα δὲν εἶχε ἀκό-

μὴ εἰσελθεῖ εἰς τὴν κυρίαν ἐρήμον. Εἶχε διατρέξῃ ἀραιοκατοικημένας περιοχάς, ὅπου ὑπάρχον καὶ μερικά ὄρθημα, τοὺς ὁποίους διέσχον διὰ δρόμου καὶ καμήλας. Εἰς μιαν στιγμὴν μάλιστα ἐνα ἀπ' αὐτὰ δὲν δυνάτα ζῶα εὗρε γιὰ ἀρκετὸ δρόμον τὴν μοτοσυκλέττα, ἡ ὁποία εἶχε θυσιάζῃ στὴν ἀμμο.

Τὸ δρόμον, εἰς τὸ φρούριον, ἐπὶ παλαιὸς λοχίας καὶ παλαιὸς γνώστης τῆς ἐρήμου, ἔκανε ἐνα εἶδος χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως ἐπὶ τῆς μοτοσυκλέτας. Ἐλίσσας καὶ τὰ μικρότερα ἀνοίγματα τῆς μηχανῆς μὲ λευκοπλάστη γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀμμο τῆς ἐρήμου νὰ μῇ εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Ὁ ἴδιος ἔδωσε εἰς τοὺς δύο ταξιδιώτας ἀπὸ ἐνα μεγάλο ἀστρο μαντῆλ γιὰ νὰ προσφύλῃ τὴν μοττα καὶ τὸ στόμα ἀπὸ τὴν ἀμμο. Τὸ ἄλλο πρῶτ' εἶνε ἡ ἐκκίνηση. Ἐπὶ δύο ἡμερών, ἡ μοτοσυκλέττα ἐτρέχε εἰς τὴν ἐρημὴν ἀμμο κάτω ἀπὸ τὸν καυτὸν ἥλιον χωρὶς νὰ μῇ νὰ διακινῇ, πρὸς οἰανδήποτε διεύθυνσιν καὶ ἀν κίττασαν, τίποτε ἄλλο παρὰ κίττην φλεγόμενη ἀμμο. Τὸ θερμότερον εἶδε γινε 70 βαθμοὺς τὸ μεσημέρι. Ἐπὶ τέλους κατὰ τὸ θάρον τῆς τριτῆς ἡμέρας ἐφάνηκαν μακριὰ οἱ ἀστροί τοῖχοι τοῦ φρουρίου. Ἀλλ' ἐνῶ οἱ δύο σπορτομαν ἐνόμιζαν ὅτι θὰ προένοῦσαν μεγάλῃν ἐκπλήξιν εἰς τὴν ἀπομεινωμένην φρουρὰν, ὁ ἴταλὸς αξιωματικὸς ποὺ τοὺς ἐπέδεξε τοὺς εἶπε ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀνισχυθῇ, διότι εἶχε λάβει μὲ τὸν ἀστρομπατον καὶ μὲ τὸ ὀδοφύριον εἰσῆλθον ἀπὸ τὸ φρούριον Μιττά, διὰ τὴν ἀναχωρήσασιν τοῦ. Μετὰ ἀνάπαυσιν 24 ὥρων, οἱ δύο μοτοσυκλετιστὰ ἀνεχώρησαν καὶ πάλιν διὰ νὰ ἐπιστρέψουν. Κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς δευτέρας ἡμέρας τοὺς κατέλασε τὸ σιμόν, ὁ φοβερὸς ἀνεμὸς τῆς ἐρήμου, ὁ ὁποῖος σπῆκναι νύμφη δολοκλήρα ἀμμο, μετασπίττει τοὺς ἀμμολόφους καὶ μεταβάλλει κυριολεκτικῶς τὴν μορφήν τῆς ἀπέραντης ἐκτάσεως.

Ἡ μοτοσυκλέττα φορτῶνται σὲ μιὰ καμήλα γιὰ νὰ περάσῃ μιὰ ἐξαιρετικὰ δύσκολα περὶοχὴ τῆς ἐρήμου.

σχεδὸν ἔχει μᾶλλον ἐγκαταλειφθῇ. Εἰς τὴν μεγάλην ἐρήμον ὑπάρχουν ἡδὴ περὶ τοὺς 30 σταθμοὺς μὲ μεγάλας ἀποθήκες βενζίνης. Ὁ αὐτοκινητιστὴς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀεροπόρος εὐρίσκουν ὅλην κατὰ 400—500 μέτρα καύσιμον ὕλην γιὰ νὰ ἀνεφοδιάσῃ τὸν τῆς μηχανῆς τὸν καὶ νὰ συνεχίσουν τὸν δρόμον τὸν. Οἱ δρόμοι αὗτοι τῆς ἐρήμου δὲν εἶνε θεσπῶς ἀσφαλτοστρωμένοι, ἀλλὰ πάντως ἐφωδιασμένοι εἰς ἀποστάσιν ὀρισμένων χιλιομέτρων, μὲ διάφορα σημεία ἀναγνωρίσεως, πασσαλούς, πινακίδες, πυραυλίδες ἀπὸ πέτρες, ὅπως ὅσοι νὰ δύναται οἱ αὐτοκινητιστὰ νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ, χωρὶς νὰ γίνονται στὴν ἀβέβαιον ἀπερρατοσύνη, ὅπου τοὺς περιμένει θάνατος. Εἰς τὸ μέσον τῆς μεγάλης ἐρήμου ἐξ ἁλίου ἔχει στήλῃ, εἰς τὰ σύνορα μίαν θάλασσαν ἀνεφοδισμοῦ, καὶ εἰς μὴν ἕνα τὸν πρῶτον ἐξερευνητὴν τῆς ἐρήμου, τοῦ στρατηγ. Γουλιέλμ, ἐπὶ ἐνα μεγάλου φάρου ὕψους 32 μέτρων, τοῦ ὁποῖου τὸ φῶς εἶνε ὁρατὸν εἰς ἀπόστασιν 100 χιλιομέτρων. Τὰ αὐτοκίνητα μποροῦν, ὡς ἐκ τοῦτ', νὰ διασχίσουν σχεδὸν μὲ ἀπλήρη σφάλεια τὴν ἐρήμον ἀπὸ τοὺς 4—5 γαλαξιώνους δρόμους. Τὰ ἀεροπλάνα τὴν δισχίζουσιν ἐπιφοβώτερον καὶ εἰς ὀλιγοτέρας ὥρας ἀπὸ πηλὰ.

Ἡ κινήτρη πράγματι ἐνίκησε καὶ ἐκεῖ τὴν ἀπόστασιν καὶ τὴν ἀβέβαιον φάσιν.

Τὸ παράδοξον αὐτὸ μὲν δεῖκναι ποῦ εἶνε καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ κινήτρη τῆς ἐρήμου μακριὰ ἀπὸ τοὺς χαρτογραφημένους δρόμους, ὅπου ὑπάρχουν εἰς κάθε δὲν ἀποδοκίμαται βενζίνης καὶ, φυσικὰ, νερὸ καὶ τροφίμα.

Τὸ 1870 ἦδη εἶχε ὑποβληθῇ εἰς τὴν γαλλικὴν κυβέρνησιν σχέδιον ὑπερασφαρῆς αὐτοκινητοδρόμου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὰ ἀκρὰ τῆς Ἀλγερίας θὰ ἐφθασε εἰς τὰ γαλλικὰ ἀποικίαις τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς εἰς τὸν Νίγηρα ποταμὸν. Ὁ σιδηρόδρομος μὲ αὐτὸν δὲν εἶνε ποτὲ καὶ σήμερον τὸ

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ Ο ΦΤΩΧΙΚΟΣ ΜΠΟΓΟΣ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΑΪΤ ΦΑΪΚ

ἑὸς ποὺ θὰ πνιγνῇ, ἐμῶς νὰ κολλήσω.

Ἐνῶ ἀπὸ λίγο τὰ παιδιὰ εἶχαν φύγει, καὶ ἐγὼ προχώρησα πρὸς τὸ σπίτι μας. Ἐκεῖνι μὲ περίμενε ἀκόμη στὴν πόρτα. Δὲν κιντοῦσε ἐμῶς. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν καρφωμένα πάνω σὲ μιὰ καρδὶαν ποὺ καθόταν πάνω στὴν κουβαντῆ.

—Αἰδῶνι εἶναι; μοῦ εἶπε.

—Ὀχι, εἶναι καρδερῖνα, τῆς εἶπα.

Ἐκανε πὺς δὲν με κατέλασε καὶ με ἔσανόττες:

—Τὶ εἶναι;

—Καρδερῖνα

—Αἰ...

Τὴ ρώτησε γιατί εἶχε ἐρθεῖ στὸ σπίτι μας καὶ μοῦ ἔδωσε αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν:

—Ἦμουν ψυχρόκορη στὸ σπίτι τοῦ συνταγματάρχου Χ. καὶ ἐπειδὴ θὰ φύγῃ γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, μῆστείλε σὲ σὰς. Κι' ἀφοῦ με κῆταξε κάμποσιν ὥρα με τὰ ὥραια ἐκφραστικὰ μᾶτια τῆς, τράβηξε γιὰ τὴν κουβαντῆ.

Δὲν ἔξερε ὅμως καὶ κακοκόμοι παιδιὰ ποὺ ἦσαν ἐνῶ τὴν ἐθαύμαζαν τὴν ρῖαν δὲν τὴν ὑπέβαλαν ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέραν.

Στὴν λεπτὴν μελαγχρινὴν ἐπιθεμιότητα τῆς εἶχαν σχηματισθῇ μεγάλας μαυρίλες καὶ πλῆγες. Τὰ πρῶτα τῆς ποὺ δι' ἀναδόντουσαν οἱ μαδῖες λεπτῆς φλέβες τῆς, ἦσαν κατακαρκαρουνισμένα. Μ' ὅλα αὐτὰ, οὐτὸ θύμωνε μαζί μου, οὐτὸ κἀκόνων, καὶ οὐτὸ παραπονοῦνται σὲ κανένα. Ἐ, τότε ἐγὼ θύμωνα περισσότερο καὶ τὴν ἐμπάττει καὶ τὴν ἐφρῖνα στὰ μούτρα.

Σύμφωνα μὲ τὰ πιστοποιητικὰ τῆς ἦσαν ἐνα χρόνον μεγαλύτερη ἀπὸ μένα. Ἀλλὰ, καὶ οἱ δύο εἶμαστε ποὺ σκοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ.

Μὲ τὴν μαύρην στενὴν ποδιά τῆς, ποὺ τὰ ὄρθα στήθης διαγαργαφόντουσαν προκλητικώτατα με τὴς ξανθοῖς ἀκρῆς

τῶν μαύρων μαλλίων τῆς ποὺ θαρρεῖς καὶ εἶχαν ἐξαρῖσει ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἀντίθετα πρὸς τὸ μελαγχρινὸν σώμα τῆς, τὴν εἶδα μὲ χειμωνιάτικη νύχτα στ' ὁ-νὴ μου με μὴ ἀκράτητη καὶ παράξενη ἐπιθυμία ἀκούμηνον στὰ μαλλιά τῆς καὶ χερί τῆς μέσα στὸ δικό μου, μοῦ εἰ-χε πει:

—Μὴ τυχὸν καὶ ἔσαναμαλῶστε.

—Αὐτὸ κείνη τὴ μέρα δὲν εἶχαμε πιά μαλῶναι. Καὶ σ' αὐτὸ πρέπει νὰ ὁμολογῇσιν διὰ συνέπειαν ἡ συνέχεια τοῦ ἴδιου ὁνείρου. Μάλιστα, αὐτὸ ἦταν ἐνα ὁνείρο με συνέχεια.

Ἦμασαν πιασμένοι χερί με χερί κάτω ἀπὸ τὴν μοῖρα μας. Πιὸ πέρα στὴν κυδωνία κελαιόδοξος ἡ καρδερῖνα. Στὸν ὁρῶντο λαμπρὰ μεγάλα-μεγάλα ἀστέρια καὶ ἐνα μεγάλο φεγγάρι ποῦμοιαζε σὰν ἐνα ζωτικὸ χωριὸ στὴν ἀκρὰ τῆς ἡμέρας. Ἐκεῖνι εἶχε γιομῖσει μὴ γωνία τοῦ ὁρίζοντος. Κι' ἐμεῖς προχωροῦσαμε πρὸς αὐτὸν τὸν μεγάλο φωτεινὸ δίσκο.

Θυμᾶμαι καὶ τοῦτο ἀκόμα ἀπ' τὸ ὁνείρο αὐτό. Καθὼς ἡ ἐπιθυμία μας γιὰ ἐνα φρούτο, προτοῦ ἀκόμα τὸ δοκιμάσουμε εἶναι πολὺ πρὸς μεγαλειότητα καὶ πρὸς ἐνθουσιασμόν ποὺ αἰσθανόμεθα ἀπὸ πρὸς τὸ δοκιμάσουμε καὶ χορτάσμεθα. ἔτσι καὶ ἐγὼ, στὸ τέλος τοῦ ὁνείρου μου, καὶ με τὴν πρώτην κείνην καὶ ἐνθουσιασμόν, θυμᾶμαι σὰ νὰ γεύεθαι ἐνα καρπὸ, ἐνα παρᾶξενον καρπὸ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ πραγματικὴ ἀ-ντίθετα μὲ τὸν ἥλιον. Μ' ὅλα αὐτὰ, ἐγὼ πλῆθ' ὁπλοῦνται, τὰ κρύσταλλα ποὺ ἦσαν σχηματισθῇ γύρω ἀπὸ τὴν θέρησιν τοῦ κήπου μας, ἐνόμιζα ἀκόμη πὺς ἀνευρεῖσθαι.

Τὴ συνήντησα στὰ σκαλοπάτια τῆς πόρτας. Στὸ δεξιὸν τῆς χερί κρατοῦσε τὴν θούρταν τὸν παπουτιῶν. Φαίνονταν ἀκόμη σὰν ἀπλήρη. Τ' ἀμυγδαλωτὰ μάτια τῆς ἦσαν πριμμένα καὶ ὁ λεπτὸς

λαϊμὸς τῆς εἶχε κατὰ σημάδια ποὺ σὺ μὴ μὴ μὴ τὰ τοιμήματα τῶν φύλων.

Ὅταν ἐκείνη βούρτοιζε τὰ παπού-τσια μου, εἶχα σκῆψῃ καὶ ἐγὼ. Τὰ χεῖ-λι μου με μὴ ἀκράτητη καὶ παράξενη ἐπιθυμία ἀκούμηνον στὰ μαλλιά τῆς καὶ ἀφοῦ τὰ χεῖρῶν μερικῆς φορῆς, τράβηξαν ὅσους μερικῆς τριχῆς ἀπ' αὐτὰ.

Στὸ δρόμον ποὺ πηγαίνα γιὰ τὸ σχολεῖο καὶ ποὺ νόμιζα ἀκόμη πὺς περπατοῦσα μέσα στ' ὁνείρο μου, ἐξέτα-σα τὰ μαλλιά. Ἡ μοῖα τῆς ἦσαν κατὰμαυρη καὶ ἡ ἄλλη μοῖα εἶχε ἐνα χρυσοῦσαν χρῶμα.

Μὲ κείνην συνδυαζόμενον πάντα σ' αὐτὸν τὸν τόνο:

—Δὲ μοῦ βούρτοιζες τὰ παπούτσια.

—Τὰ βούρτοιζες, κύριε.

—Δὲ τὰ βούρτοιζες, σὺ λέω.

Τὰ μαλλιά ποὺ κρατοῦσα στὰ χεῖρα μου σπᾶσαν. Κεῖνι, ἔξωρος στὴ γωνία τοῦ ὁρίζοντος καὶ ἐκείνι δὶχως ν' ἀκούγεται. Κι' ὅσο κείνη ἐλάμβαν τόσο καὶ ἐγὼ νεύριαζα.

—Δὲ μοῦ λές, ἐσὺ ἔοικας τὸ τετρα-διὸ μου;

—Μὰ τὸ Θεό, δὲν τὸ ἔοικα ἐγὼ κύ-ριε.

—Ἐσὺ τὸ ἔοικας σὺ λέω!

Δὲν μποροῦσε ν' ἀρνήθῃ γιὰ δευτέ-ρα φορὰ.

—Μοῦ σκάλλες τὴν τούτα πάλι;

—Κῆταξε τίς εἰκόνες τοῦ θιᾶλου σὰς, κύριε.

—Καὶ γιὰ τίς τίς ἔσανακτᾶτες;

—Μοῦ ἀρέσουν, γι' αὐτό.

Αὐτὰ ποὺ θὰ γράφω παρακάτω, θέ-λησα νὰ τῆς τὰ πὺς ὅταν ἀκούσα ἀπὸ τὸ στόμα τῆς αὐτὸ τὸ «μοῦ ἀρέσουν». Δὲν τὰ ἔξασα. Πάντα—κάτω αὐτὰ τῆς ἔλεγα:

«Κι' ἐσὺ μοῦ ἐρέσεις. Καὶ μάλιστα (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 18ην σελίδα)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτήσια... Δρχ. 200
Ἐξαμηνίος... » 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτήσια... Δίρ. 1
Ἐξαμηνίος... » ½

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ κυριώτερον ἐξωτερικὸν γεγονὸς τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἦτο ἡ ἐκ-ραγεῖσα ἐν Γαλλίᾳ νέα Κυβερνητικὴ κρίσις. Ἡ Κυβέρνησις Σωτᾶν παρητή-θη καὶ ἀντετῆθη ἡ ἐντολή πρῶτον μὲν εἰς τὸν κ. Μπὸν καὶ εἰς τὸν κ. Μπλουῖν. Ἀλλ' ἀφορτοὶ δὲν ἐπέτυχαν νὰ σχηματίσουν Κυβέρνησιν. Κατόπιν τοῦτου ἀντετῆθη ὁ σχηματισμὸς Κυβε-ρνήσεως πάλιν εἰς τὸν κ. Σωτᾶν, ὁ ὁποῖ-ος ἐσχίσθη τὴν νέαν Γαλλικὴν Κυ-βέρνησιν.

Τῆς νέας Κυβερνήσεως μετέχουν οἱ Ριζοσπάστες καὶ ἡ σοσιαλιστικὴ καὶ δημο-κρατικὴ Ἐνωσις καὶ ἡ ἀνεξάρτητος ἀ-ριστέρ, ἥτοι τρία ἐκ τῶν κομμάτων τοῦ Λαϊκοῦ Μετώπου. Ὅλοι οἱ ὑπου-ροὶ ἀνήκουν εἰς τὸ Ριζοσπαστικὸν κόμ-μα, πλην ἑνὸς ἀνήκοντος εἰς τὴν Ἀνε-ξάρτητον ἀριστεράν καὶ ἑνὸς ἀνήκον-τος εἰς τὴν Σοσιαλιστικὴν καὶ Δημο-κρατικὴν Ἐνωσιν.

Ὁ κ. Σωτᾶν δὲν δηλώσεν τὸ ἐτόνι-σεν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ὅτι θ' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἐπιτά-γας τῆς Χώρας, ἡ ὁποία ἐζητεῖ πάντοτε με-ταρρυθμίσεις καὶ κοινωνικὴν δικαιοσύ-νην, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐννοεῖ νὰ ἐπι-ἀστικὴν εἰρήνην καὶ ἀσφάλειαν.

Ἐτερον σημερινὸν ἐξωτερικὸν γεγο-νὸς ὑπῆρξεν ἡ μετέσχις τοῦ Πρωτο-πουργοῦ τῆς Γιουγκοσλαβίας κ. Στο-γιαντινοβιτς εἰς Βερολίνον.

Ὁ Καγκελάριος Χίτλερ ἐδέχθη εἰς ἀ-κράσιν τὸν Σέρβον Πρωτοπουργόν, καθ' ἥν διενεστῆθη ἡ δυνατὸς τῆς συμφύξεως τῶν γερμανοσερβικῶν δε-σμῶν πρὸς παγίωσιν τῆς εἰρήνης εἰς τὸ λεκανοπεδῖον τοῦ Δουναῖου.

Κατὰ τὸ παρατεθὲν ἐπίσημον γεγρα-μὸν πρὸς τὴν κ. Στογιαντινοβιτς ὁ ὑ-πουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γερμανί-ας, ἐτόνισα τὰ ἑξῆς:

«Αἱ δύο χώραι δύναται δικαίως νὰ ἐλπίζουσιν ὅτι ἡ μετὰξὺ μας πολιτικὴ, οἰκονομικὴ καὶ πνευματικὴ φιλία εἶνε κατὰ περισσοτέρων παρ' ὅτι θεωρεῖται σήμερον, εἰνε δηλαδὴ πραγματικὴ συμ-βολὴ εἰς τὴν διεθνήν συνενόησιν καὶ εἰρή-νην χωρὶς ὑπερβολὰς καὶ καὶ δέον νὰ χαρησθῇ εὐχαρίστως ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ἀγαποῦν τὴν εἰρήνην ἐν Εὐρώπῃ».

Ὁ πόλεμος εἰς τὴν Κίνα καὶ τὴν Ἰ-σπανίαν συνεχίζεται μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἐντάσεως.

Αἱ σχέσεις μετὰξὺ Κίνας καὶ Ἰαπω-νίας διεκόπησαν. Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Τσάγκ-Κάι-Σέκ ἀνεκάλυψε τὸν ἐν Τό-κιο πρεσβευτὴν τῆς, καθὼς καὶ ἡ Ἰα-πωνία ἀνεκάλυψε τὸν πρεσβευτὴν τῆς εἰς Κίναν. Ἀγγέλλεται ὅτι κατὰ μῆ-κος τοῦ Γιαγκτσεὶ καὶ κινεζικὰς δυνάμεις ἐφθασαν ἡδὴ εἰς τὸ πρῶτον Βοῦ Χού. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Τσέ Κιάγκ οἱ Κινεζοὶ ἀνακατέλασαν τὸ Γιού Χάγκ καὶ τὸ Γιού Γιαγκ, ἐξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον εὐρίσκεται βορειοδυτικῶς καὶ τὸ δεύ-τερον νοτιοδυτικῶς τοῦ Χόγκ Τσέου.

Ἐξ ἄλλου εἰς τὴν Ἰσπανίαν συνεχι-ζοῦνται αἱ συγκρούσεις εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Τερούελ. Κατὰ τὰς τελευταίας ἡ-μέρας ἐσημειώθη ζωηρὰ ἐνέσκηρος βρά-σις. Ἡ δὴμας τῶν Ἀγγλων θουλεύτων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐπισκεφθῇ τὴν Ἰσπανί-αν, ἐκινδύνουν ἀπὸ ἐνέσκηρον βομβαρ-δισμόν, ἐνεργηθέντα ὅταν εὐρίσκετο εἰς Βαλνθίαν.

Συνεχίζεται ἐντονὸς ὁ συναγωνισμὸς τῶν ναυπηγῶν μετὰξὺ Ἀγγλίας καὶ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Γραπτῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπορικὰ ἀγγέλαια Δρ. 12

Ο ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΣ ΤΟΥ ΣΙΝΟ-ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΤΟ ΧΟΓΚ-ΚΟΓΚ;

Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Εἰς τὴν μετὰξὺ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας σύρραξιν διακυβεύονται μέγιστα συμφέ-ροντα τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν Δυνάμε-ων καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Κατ' ἐπανάληψιν ἐγινε λόγος περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ Χόγκ-Κόγκ ἰαπωνικῆς ἀπειλῆς. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν πρόκειται περὶ πραγματικῆς ἀπειλῆς, ἀλλὰ περὶ ἐπιθετικῆς ἐκδήσεως διὰ τῶν ὅλων, ἡ ὁποία φυσικὰ θὰ συνεπύγετο ἀμεσο-κῆρξιν πολέμου καὶ τὸν θέσθον συνα-σπισμὸν ὅλων τῶν λευκῶν Δυνάμεων καὶ τῆς Ἰαπωνίας. Ἀλλὰ πάντως αἱ νίκαι τῶν Ἰαπωνίων, ἡ πρόοδος τῶν στρατε-μῶν τῶν σὲ κινεζικὸν ἔδαφος, ἡ κα-τάληψις τοῦ Πεκίνου καὶ τοῦ Ναγκιν βο-ρεότερον καὶ τῆς Σαγκάης ἀγγλικῶν καὶ πλησιέστερα πρὸς τὸ Χόγκ-Κόγκ θέ-τουν ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς στρατι-ᾶς.

Ἰαπωνίας. Ὁδὴ ἡ Ἰαπωνία ναυπηγεῖ δύο θωρηκτὰ τῶν 43.000 τόννων καὶ πρόκειται νὰ ναυπηγήσῃ ἄλλα δύο τοῦ αὐτοῦ τύπου. Τὸ ἀγγλικὸν ναυορκεῖν προέβρινε τελικῶς τὰ θωρηκτὰ τῶν 35.000 τόννων τοῦ τύπου «Γεώργιος Ε'» ἀντὶ τῶν κολλοσσῶν τῶν 41.200 τόννων τοῦ τύπου «Χούντ».

Ἡ Ἀμερικανικὴ πολιτικὴ ἐξελίσσε-ται τὸν τελευταῖον καιρὸν πρὸς ἐνε-ργαστέραν διεθνήν δράσιν.

Ὅταν κηρυχθῇ ἐπίσημος ὁ πόλεμος μετὰξὺ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας, θὰ κατα-δειχθῇ περισσύτερον, ὅτι ἡ Ἀμερικαν-ικὴ Κυβέρνησις εἶναι ἀποφασισμένη ν' ἀντιταχθῇ εἰς τὰς πιέσεις περὶ οὐδετε-ρότητος.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΦΑΡΟΥΚ

Αἱ Α.Α. Μ.Μ. ὁ Βασίλειος καὶ ἡ Βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, τῶν ὁποίων οἱ γάμοι ἐκτελέσθησαν μετὰ μνηστικὴν μεγαλοπρέπειαν ἐς τὸ Κάιρον, Αἱ κεν-τρικὰ πλατεῖα καὶ αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως εἶχον σημασιοτολισθῇ καὶ ἐρωτα-γωγῆσθαι κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν. Ἡ δὸς ἡ μετὰ τῶν Ἀνακτό-ρων Κοῦμης ἡ Ἀμπνιν εἶχε διακοσμηθῇ διὰ γιρλαντῶν καὶ ἀνθῶν. Εἰς ἑκάστην χιλιομέτρων τῆς ὁδοῦ ταύτης εἶχε στήθῃ θριαμβευτικὴ ἀψὶς. Αἱ ἀ-ψίδες συνθέτοντο μετὰ τὸν διὰ γιρλαντῶν ἐξ ηλεκτρικῶν λαμπτήρων. Οἱ βασιλικοὶ γάμοι ἐτελέσθησαν ἐν μέσῳ ζωηρᾶς χαρᾶς τοῦ Αἰγυπτιακοῦ λαοῦ.

738 ἑκατομμύριον δολларίων καὶ ἐξήχθη-σαν τοιαῦτα ἀξίας 542 ἑκατομμύριον, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τὸν λόγον, διὰ τὸν ὅποιον ἡ Ἀγγλία, μόλις ἔσπασε ἰσχύουσα ἡ συνθήκη τῆς Οὐδανγκτον, ἀ-πεφάσισε νὰ δοταρίσῃ 10 ἑκατομμύρια ἀγγλικὰς λίρας γιὰ νὰ μετατρέψῃ τὸ Χόγκ-Κόγκ εἰς ἐνα τῶν κυριότερων ὀχυ-ρῶν στη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ένα γαλλικό χωριό, στο Πλασάν, εινε εγκατεστημένος ο κτηματίας Μουρέ με την οικογένειά του, που την αποτελούν η γυναίκα του η Μάρθα, μία γένη και άρρωστα γυναικιά, το κοριτσάκι τους η Πωθητή, τα δύο τους άγρια ο 'Οκτάβιος και ο Σέργιος, και η υπηρέτρια τους η Τριανταφυλλιά. Ο Μουρέ νοιάζεται πολύ δωμάτια του οποίου στον δρόμο Μπουρζέ για κάποιου ξένου λογαριασμού από τον Μουρέ, πώς τα δωμάτια δεν εινε έτοιμα, να ανακαταστήθουν με παρόση της βροχής, που ειναι πολύ κοντά και η μητέρα του πηγαίνει να ετοιμάσει πρόχειρα τα δύο δωμάτια, ο ξένος καίεται να ξεκουραστεί στην αλλη του οποίου. Τόσο ο Φωγιάς όσο και η μητέρα του περνάνε μία ζωή φτωχική αλλά και μυστηριώδη και δεν έχουν καμιά ελπίση με τους σπιτιοκυριότητες τους, πράγμα που εξάγει την περιέργειά του Μουρέ, που θέλει με κάθε τρόπο να εξηγήσει το μυστήριον που περιβάλλει τη ζωή του νοικάρη.

3ον

Αυτό όμως έκοψε την περιέργειά του μεγαλειότητα. "Ήθελε με κάθε θυσία να εξηγήσει τη ζωή του νοικάρη του και ανακαταστήθουν τα καταφύγια παλι-στην Τριανταφυλλιά. Τώρα όμως άρχισε να την ρωτάει κρυφά γιατί η Μάρθα πολλές φορές τάχαζε μαζί του για την άκατασθήτη περιέργειά του.

4ον

"Ενα πρωί, η Τριανταφυλλιά του έκοψε νεύμα να την ακολουθήσει στην κουζίνα και αφού έκλεισε την πόρτα, του είπε με χαμηλή φωνή:

—Εινε μία ώρα, κύριε, που σ'ας περιμένω να κατέβητε από το δωμάτιό σας.

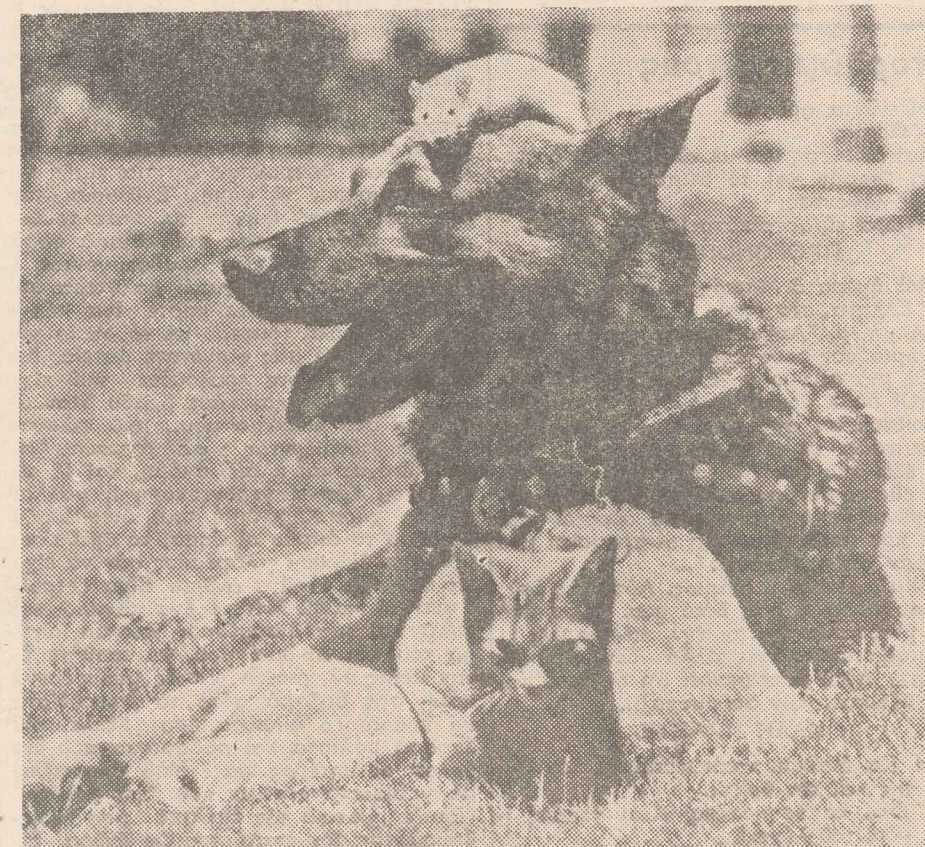
—Εμαθε τίποτα; Τώρα θα σ'ας πω. Χτές το θράδυ μιλούσαμε μιά ώρα περίπου με την κυρία Φωγιά.

Ο Μουρέ ένοιωσε σ' όλο του το κορμί ένα ρίγος χαράς. Κάθισε σ'ε μιά παλιά καρέκλα, από κείνες που χρησιμοποιούσανε μοναχά στην κουζίνα και προσήλωσε την προσοχή του ολοκληρή στην Τριανταφυλλιά. "Επί τέλους θα μάθαινε.

—Λέγε μου, λέγε μου γρήγορα! Χθές λοιπόν, άρχισε να λέν η Τριανταφυλλιά, στεκόμουν στην ελπίδα, περιμένοντας την υπηρέτρια του κ. Ραστοά, όταν αβρινθιάσε έλεμα να καταβεί η κυρία Φωγιά για να πάρη έναν κουβά νερό. Μόλις με είδε στάθηκε και με κοίταξε καλά. Τότε κατάλαβα πως θάβλεπε να μου μιλήσει. Της είπα πως ο καίριος ήταν άρρωστος και πως αν συνεχίζονταν έτσι, θάχαζε καλόν τρόπο. Μου απάντησε 'κει, ναι, χωρίς να διατείται και με την αδιαφορία ανθρώπου που δεν έχει άμυνα για να άνδραφερθή για τον καιρό. "Αφισε όμως στη γη των κουβάς της και δεν έφυγε. Μάλιστα άκούμπησε το χέρι της στον τοίχο και στάθηκε κοντά μου.

—Λοιπόν, τί σου είπε; ρώτησε με άνωπονοια, που δεν καθόρθανε να κρύψω ο Μουρέ.

—Δεν εράναικα τόσο κουτή να την ρώτησω απότομα για ό,τι ήθελον, γιατί θάβγαζε άμεσως. Χωρίς να το καταλά-

Με την συνήθεια, το αίσθημα της εμφύτου εχθρότητας, που έχουν άρρωστα ζώα μετα-ταύ των εξαφανίζεται. Απόδειξις η άνα πέρο φωτογραφία, εις την οποίαν ποκά-ρουν αδελφωμένοι τρεις προαίονιοι έχθροι: ένας σκύλος, μία γάτα και ένα ποντίκι.

νη με άκουε με μεγάλη προσή. Και μου άπαντούσε πάντοτε χωρίς να δια-λέξει. "Όταν κοινοτεκούμουν, μου έ-γενε με μία κίνηση του κεφαλιού της σε ναθέλε να μου πη πως με άκουε και πως έπρεπε να συνεχίσω. "Εμείναμε στην ίδια θέση ώσπου νύχτωσε, κουθεν-τιάζοντας σαν δύο καλές φιλένδες.

Ο Μουρέ σηκώθηκε άργισμένος. —Τι διάβολο, της είπε. Αυτό ήταν ό-λο; Σ' έκανε να σοσιαρίσεις μιά ώρα χωρίς να σου πη τίποτα; Μπαρλό σου-Πάρε, μου είπε μόλις νύχτωσε ετό-ρα κάνει ψόγρον και πήρε τον κουβά της και έφυγε.

—Είσαι βλάκας. Αυτή η γρηά μπο-ρει να πουλήσει δέκα σαν και σένα. Α! βέβαια θα γελάνε τώρα, που ξε-ρουνε όσα ήθελαν να μάθουνε για μέ-να, Μ' άκουε Τριανταφυλλιά; Είσαι κτή-νος!

Η γρηά υπηρέτρια όμως έβασε την ύπονοή της. "Άρχισε να τηναίνει εδω και κει άνακατεύοντας τα πάντα μέσα στην κουζίνα.

—Νά σ'ας πω κύριε, είπε τέλος αν ή-ρωθε δώ πέρα για να με βρίσετε να μου κάμειτε τη χάρη να μ' αφήσετε ήσυχη και να φύγετε. "Εκοιμα δ.τι πενούσε ά-πό το χέρι μου για να σ'ας εύχρηστή-σαι. "Εκτός, που αν μ' έβλεπε η κυρία να κουβεντιάσω με τη γρηά θα έβριζε τις φωνές και με το δική της. "Εγώ δέ μπορούσα να βγάλω τα λόγια με το άγκιστρο από το στόμα της γρηάς. "Ε-κανα ακριβώς δ.τι θα έκανε όποιουδή-ποτε και να βρισκότανε στη θέση μου, της είπα όλα τα δικά μας με το ν' και με το άγινμα και δα μου έλαγε και κεί-νη τα χείρα τους. "Αφού δεν μου τ'α εί-πε, τόσο το χειρότερο για σ'ας που θέ-λετε να τα μάθετε. "Επειτα, βρώτε την-σεις και άναγκάσετέ την να σ'ας τ'α πη...

Η υπηρέτρια φώναζε δυνατά, τόσο που ο Μουρέ κατάλαβε πως δάσανε προ-τιμότερο να κλείσει την πόρτα και να φύ-γη, για να μην αντίληφθι τίποτε η γυναικιά του.

Η Τριανταφυλλιά όμως ήτανε πολύ θυμωμένη και μόλις έφυγε ο Μουρέ ά-νοιξε την πόρτα και του φώνησε: —"Αλλη φορά φροντίστε να θέλατε κα-νέναν άλλον να κάμει τις βρωμιδου-λειές σας.

Ο Μουρέ έφυγε νικημένος χωρίς να πη δεύτερο λόγο και από αυτήν την ή-τ-

τα του έμεινε μιά πικρία. "Από πείσμα τώρα έλεγε διαρκώς πως οι άνθρωποι του δεύτερου πατώματος εινε άσχημοι που δεν δείζανε τον κόπο να τους προ-σέη κανείς.

Με τον καιρό μάλιστα κατάφερε να διαδώσει στους γνωστούς του πως ο νο-ικάρης του ο Φωγιάς δεν ήταν παρά ένας άσχημος χωρίς τον Μωζανσόν που ποιος ξέρει για ποιές αιτίες έφυγε από τον τόπο του.

"Ετσι όλοι άρχισαν να πιστεύουν πως ο Φωγιάς ήταν ένας άνθρωπος χωρίς φι-λοδοξία, που ντυπότανε για τη φτώ-χεια του και που του άρεσε η άπομό-νωση.

Οι άνθρωποι άρχισαν να άδιαφορού-ν για το άτομό του και μόνο ένα σκο-τεινό σημείο της ζωής του εξακολού-θησε να τον περιέριγε: Γί-ατι έφυγε από το Μωζανσόν και ήρθε στο Πλασάν.

Πολλές φήμες κυκλοφορούσαν γι'αύ-τό το ζήτημα, άλλα καμμία δεν είχε βάση. Με τον καιρό έπαψε πεία να τους ενδιαφέρει και ο σκοπός του έρχοιού του Φωγιάς στο Πλασάν.

Κι' αυτός άκόμα ο Μουρέ που άλλος κατασκόπευε το νοικάρη του είχε άρ-χίσει να λησιμονάει πως νοικίασε τα δι-ομήτια του όταν έαν άπορροδίκησε γεγο-νός ήρθε να τον άπονεύησει.

"Ενα απόγιομα έπιστρέφοντας στο σπίτι του είδε μπροστά του το Φωγιάς που ανέβαινε την οδό Μπαλάν. "Εβρά-δυσε το βήμα του και τ'αν παρατηρήσει με όλη την άνταση του. "Ενα μήνα τώρα που ο Φωγιάς έμεινε στο σπίτι του, πρώ-τη φορά τον έβλεπε μέρα.

Ο νοικάρης του περπατούσε με βήμα άργό κρατώντας το καπέλλο του στα χείρα παρ' όλο το κρύο και τον άγέρα, που φυσούσε.

Ο Μουρέ άρχισε να προνοήει π'ω βι-αστικά στις άκρες των ποδιών του για να μην τον αντίληφθι ο Φωγιάς και φύ-γη. "Αλλά την ώρα που πλησίαζανε και οι δύο στο σπίτι του κ. Ραστοά, ο Φω-γιάς γύρισε αβρινθιάς πίσω του και εί-δε τον σπιτιοκυριό του, που τον πα-ρακολουθούσε.

"Α! Τι εύτυχης σύμπτωσης. Είπε με ύπερβολική εύγνευσα έκτασης. "Αν δεν σ'ας συναντούσα, ειναι σκόπ' ναθός δ'α σ'ας άνογηλα άπάντε. Την τελευταία μέρα που έβρεχε, έσταξε λίγο στο δι-ομήτιό μου.

Ο Μουρέ πλησίασε το νοικάρη του και του είπε προθυμότητα πως εινε σ'τη διάθεσή του.

Μπήκανε μαζί στο σπίτι και ο Μουρέ τον ρώτησε πότε μπορούσε ν' άνερθ στο δωμάτιό του.

—"Αιέσιος τώρα, θα σ'ας παρακαλώ-σα, του άπάντησε, αν άνωείται δεν σ'ας εινε δύσκολο.

Ο Μουρέ ανέβηκε, άκολουθώντας το νοικάρη του, μη υπομένει να συγ-κρατήση την περιέργειά του, ένα ή-μικρο κλειδάρι στη μέση και ένα κα-θίσμα ένα μπροστά σε κάθε παράθυ-ρο, που συμπληρώνανε τ'αν έπιπλοση.

Όταν έφτασαν στο δεύτερο πάτωμα, ο Μουρέ έδειχνε περισσότερη συγκινη-ση και από ένα μαθητή, που μπαίνει για πρώτη φορά σε δωμάτιο εκείνη ίκανοποίη-ση της έπιθυμίας του, που τόσο καιρό τη συγκρατούσε και η έλπίδα, πως θα-βλεπε πράγματα μυστηριώδη και άλ-λόκοτα, του κόβανε την άνασπνη.

Τέλος ο νοικάρης του, που κρατούσε το κλειδί στο χοντρό του χέρι το έ-βαλε στην κλειδαριά, χωρίς ν' άκουσθι ο έλαγιστος άόρυθος και η θύρα άνοιξε χωρίς άόρυθο.

Ο Φωγιάς γύρισε το κεφάλι του και έγνεψε στο Μουρέ να περάση.

Οι μπαμπακερές κουρτίνες του πα-ραθυριού ήσανε τόσο πυκνές που μόλις φωτίζανε το δωμάτιο.

Ο Μουρέ μπηκε μέσα περπατώντας άργα και άρχισε να περιφέρει παντού το βλέμμα του. Κιτάζεε το μεγάλο σι-δερένιο κρεβάτι, που ήταν τόσο καλο-ατρωμένο, το κομμό σε μιά γωνία, ένα μικρό τραπέζι στη μέση και δύο κα-θίσματα ένα μπροστά σε κάθε παράθυ-ρο, που συμπληρώνανε τ'αν έπιπλοση.

Ότε έαν άντικείμενο δέ βρισκόταν άπάνω στο κομμό, ούτε ένα κόδρο στους

Το αυθάντο μυθιστόρημα του

'Εμίζ Ζολά

τοίχους, ούτε ένα φύλλο χαρτί πάνω στο τραπέζι. Το μέγεθος γυμνός, οι τοί-χοι γυμνοί, το έβλο γυμνό.

Μονάχα έπάνω στο κομμό βρισκόταν ένας μεγάλος 'Εταυρωμένος που άπο-τελούσε παραφρονία μέσα στη γυμνότη-τα του δωματίου.

—Κιτάξτε, κύριε, έλατε δώ, είπε ο Φωγιάς. "Εκεί στη γωνία ψηλά εινε μιά κηλίδα από την ύγρασια.

Ο Μουρέ άμιας δέ διαζότανε και γι' αυτό δεν έσπευσε να συμμορφωθι άμέ-σως με την παράκληση του νοικάρη του.

"Αν και δεν είδε τίποτα το παραόξιο από όσα ήλπιζε να ιδι έκει μέσα, ά-στόσο η θέα του δωματίου τον εύχα-ριστούσε πολύ.

Φανότανε διαμύτιο μαυνοβρόπου, άλλα συγχρόνως και πολύ τακτικό σε όλα του.

"Ενα πράγμα μονάχα δυσαρεστούσε το Μουρέ, ότι δηλαδή δεν έβλεπε κανέ-να άντικείμενο λησιμονημένο κάπου έ-κει, από όπου θα μπορούσε να έξιγνη-ση το μυστήριο που έβλεπε να περιβά-λη το νοικάρη του. Το δωμάτιο ήταν ό-που και κείνος ο διαβολάθρωπος. Ψυ-χρό, εύγενικό μυστηριώδες.

Ο Μουρέ τέλος άπεσάρισε να πλησι-άση το νοικάρη του.

—Βλέπετε την κηλίδα αυτή του είπε, έχει σβήσει κάπως τώρα. Χθές ήταν ζορρότερη.

Ο Μουρέ δεν διακρίνε τίποτα. "Ο Φω-γιάς παραμέρισε τις κουρτίνες και τότε ο Μουρέ είδε την κηλίδα.

—Δεν εινε τίποτα το σπουδαίο, είπε. —Βέβαια δεν εινε, άλλα έννοια πως ειναι ύποχρεώση να σ'ας είδοιπώσω.

Το νερό φαίνεται πως έρχεται από την άκρη της στέγης. Πλησιάζετε δώ πέρα να παρατηρήσετε καλά.

"Ανοίξε το παράθυρο άν και ο Μουρέ έπείνε πως δεν ήθελε να τον ένοχλή-ση, αφού πιά είδε όσα νόμιζε πως έπρε-πε να ιδι.

—Δεν με άνησυχείτε καθόλου, του εί-πε ο Φωγιάς. "Απενοήστε σ'ας βεβαίω-κύριε, ότι μ' εύχαριστεί η παρουσία-σας. Οι νοικοκυριάται πρέπει να ζέρονται πάντα μέριχ της τελευταίας λεπτομέρει-ας της ζωής τους. Έδω παρακαλώ να το έ-ξετάσετε λεπτομερώς αυτό.

Ο Μουρέ έσκυψε έξω από το παρά-θυρο και ο Φωγιάς του έδειξε λεπτομε-ρώς που κατά τη γνώμη του άπρεχε η βλάφη.

—Δεν καταλαβαίνω τίποτα, ψιθύρισε ο Μουρέ. —Εργάτης, που θα ήθε-ρώ να δώ το έξέτασε, και δα μου πη-σαν. "Αλλά την ώρα που πλησίαζανε και οι δύο στο σπίτι του κ. Ραστοά, ο Φω-γιάς γύρισε αβρινθιάς πίσω του και εί-δε τον σπιτιοκυριό του, που τον πα-ρακολουθούσε.

"Α! Τι εύτυχης σύμπτωσης. Είπε με ύπερβολική εύγνευσα έκτασης. "Αν δεν σ'ας συναντούσα, ειναι σκόπ' ναθός δ'α σ'ας άνογηλα άπάντε. Την τελευταία μέρα που έβρεχε, έσταξε λίγο στο δι-ομήτιό μου.

Ο Μουρέ πλησίασε το νοικάρη του και του είπε προθυμότητα πως εινε σ'τη διάθεσή του.

Μπήκανε μαζί στο σπίτι και ο Μουρέ τον ρώτησε πότε μπορούσε ν' άνερθ στο δωμάτιό του.

—"Αιέσιος τώρα, θα σ'ας παρακαλώ-σα, του άπάντησε, αν άνωείται δεν σ'ας εινε δύσκολο.

Ο Μουρέ ανέβηκε, άκολουθώντας το νοικάρη του, μη υπομένει να συγ-κρατήση την περιέργειά του, ένα ή-μικρο κλειδάρι στη μέση και ένα κα-θίσμα ένα μπροστά σε κάθε παράθυ-ρο, που συμπληρώνανε τ'αν έπιπλοση.

Όταν έφτασαν στο δεύτερο πάτωμα, ο Μουρέ έδειχνε περισσότερη συγκινη-ση και από ένα μαθητή, που μπαίνει για πρώτη φορά σε δωμάτιο εκείνη ίκανοποίη-ση της έπιθυμίας του, που τόσο καιρό τη συγκρατούσε και η έλπίδα, πως θα-βλεπε πράγματα μυστηριώδη και άλ-λόκοτα, του κόβανε την άνασπνη.

Τέλος ο νοικάρης του, που κρατούσε το κλειδί στο χοντρό του χέρι το έ-βαλε στην κλειδαριά, χωρίς ν' άκουσθι ο έλαγιστος άόρυθος και η θύρα άνοιξε χωρίς άόρυθο.

Ο Φωγιάς γύρισε το κεφάλι του και έγνεψε στο Μουρέ να περάση.

Οι μπαμπακερές κουρτίνες του πα-ραθυριού ήσανε τόσο πυκνές που μόλις φωτίζανε το δωμάτιο.

Ο Μουρέ μπηκε μέσα περπατώντας άργα και άρχισε να περιφέρει παντού το βλέμμα του. Κιτάζεε το μεγάλο σι-δερένιο κρεβάτι, που ήταν τόσο καλο-ατρωμένο, το κομμό σε μιά γωνία, ένα μικρό τραπέζι στη μέση και δύο κα-θίσματα ένα μπροστά σε κάθε παράθυ-ρο, που συμπληρώνανε τ'αν έπιπλοση.

Ότε έαν άντικείμενο δέ βρισκόταν άπάνω στο κομμό, ούτε ένα κόδρο στους

ρε, καθώς και του κ. Ραστοά. —Ο κ. Ραστοά εινε πολύ πλούσιος έλανάπε ο Μουρέ, που παρακολουθούσε το βλέμμα του Φωγιά. "Ο κήπος του που στεγάζει πολλά, δέ φευτεία ούτε ένα λαχανικό. Μονάχα δένδρα και άνηθ.

"Ετσι εινε βλέπετε όταν έχει κανείς τα μέσα.

Και επειδή ο Φωγιάς εξακολουθούσε να κυτάζει έξω χωρίς να μιλή, συνέχι-σε.

—Τον γνωρίζετε καθόλου τον κ. Ρα-στοά; Κάνει κάθε πρωί τον περίπατο του στον κήπο του. Εινε κοντός και λι-γάκι χονδρός. Λένε ότι εινε έξιχνηα χρο-νών. Είκοσι δόλοκληρα χρόνια εινε πρό-εδρος του δικαστηρίου μας. Οι γνω-στοί του τον διαφημίζουν για πολύ κα-λόν άνθρωπο. "Εγώ δεν έχω σχέσεις μαζί του. Μονάχα ένα καλημέρα κι' έ-να καληπέρα.

—Εσώσας γιατί είδε πολλά πρόσωπα να κατεβαίνουν τη σκάλα, που σπειού του κ. Ραστοά.

—Βλέπετε εινε στο Φωγιά, με χαμη-λή φωνή τώρα, εινε η μέρα που δέχεται σήμερα. Αυτό γίνεται πάντα κάθε Τρί-τη. Δεν ξέρετε κανέναν από αυτούς τους προσκεκλημένους του;

—Όχι, κανέναν. Βγαίνει πολύ σπά-νια, είπε ο Φωγιάς. Δεν έχω σχέσεις με κανέναν.

—Σ' αυτό το ζήτημα έχετε άδικο. "Η μοναξιά εινε πλίζις. Για να είμαι ει-λικρινής βρίσκω πως είσαστε πολύ πε-ρίεργος. Πώς; Είσαστε έδω έναν όλο-κληρο μήνα και δεν ξέρετε άκόμα ότι ο κύριος Ραστοά δίνει γεύμα κάθε Τρίτη.

Ο Μουρέ καθώς μιλούσε, χαμογελού-σε ειρωνικά.

"Υστερ' από λίγα λεπτά της ώρας, μπήκανε πηδώντας στην αυλή ο 'Οκτά-βιος και ο Σέργιος. Καθισαν πάνω σ' ένα χαμηλό τοίχο και άρχισαν να παί-ζουν με την Πωθητή.

Τα παιδιά μόλις αντίληφθηκαν τον πατέρα τους, χαμήλωσαν τη φωνή τους και άρχισαν να κρυφολάνε.

"Η οικογένειά μου δολοφονη, είπε ο Μουρέ, με κάποια ύπερηφάνεια στο

νοικάρη του. "Εμείς δεν δεχόμαστε κα-νένα στο σπίτι μας. "Ο κήπος μας εινε ά κλεισμένος παράδεισος μας, που ούτε ο διάβολος δεν έρχεται να μας πει-ραχή.

Γελούσε καθώς έλεγε αυτό, γιατί κατά βάθος εξακολουθούσε να διασκε-δάει, καθώς ένόμιζε, εις βάρος του Φωγιά.

Εκείνος έστρέψε ήσυχα το βλέμμα του προς τον κήπο του κ. Ραστοά και άμέσως έπειτα κιτάζεε προς τον κήπο της Νομαρχίας που φαινόταν λιγάκι μακρότερα.

—Άρσας κήπος κι' αυτός της Νο-μαρχίας, είπε ο Φωγιάς. Εινε κόμος έ-πίσης και στον κήπο της Νομαρχίας.

—Όπως κάθε άπόγευμα, είπε ήσυχα ο Μουρέ. Εινε όλοι αυτοί στενοί φίλοι του Νομαρχη μας, του κ. Πέκερ ντε Σολαί. Να και ο κ. Κονταμίν, ο νομο-μαχικός, αυτός ο άμορφος και ήλκι-ωμένος άντρας. Λένε πως εινε τρομε-ρός ψεύτης. Δεν εινε από το Πλασάν, εινε έξωτος. Παντρεύτηκε μάλιστα τελευ-ταίως με μιά Πορτιζέ. "Αλλά δ'ς εί-νε, αυτό δέ μας ενδιαφέρει.

"Εσκυψε πάλι στην αυλή γιατί άκου-σε τον δυνατό γέλιο της Πωθητής, που έπαιζε με το Σέργιο. "Αλλά ο Φωγιάς φάνηκε παραδόξως περίεργος και ρώ-τησε το σπιτιοκυριό του.

—Αυτός εινε ο Νομαρχης; Ο χοντρός κύριος με την άσπρη γραβάτα;

—Α! εινε νελόντος ο Μουρέ βλέπω πως δεν ξέρετε ούτε τον κ. Πέκερ ντε Σολαί. Εινε, έχετε, αντιπολιτευόμε-νος. Πέρσι βγάλαμε βουλευτή τον κ. Λαγκρεράλ, πράγμα που δυσαρεστήσε πολύ το Νομαρχη μας. Την ήμερα της έκλογης, η Νομαρχία ήτανε σκεπτική

έκλογης, ή Μάρθα ήτανε πολύ συχνά στους γονέ-ιους της. "Η ήμερα της ήταν καμμία έξηνταριά χρονών.

Την ήμερα εκείνη η Εύτογία — έτσι λεγόταν η υπηρέτρια της Μάρθας — βρή-κε μοναχά τη Μάρθα και Μουρέ στην τραπέζια.

—Μπ'α είπε ο Μουρέ, έκπληκτος στη γυναικιά του. "Η μητέρα μου. Τι να θέ-λη άραγε; "Εχει ένα μήνα να φανη άπ' έδω. Είμαι βέβαιος πως κάποια δου-λειά μας έχει σκαρώσει πάλι.

Έπρεπε πάντα δυστυχία στην οικο-γένειά της γυναικιάς του, γιατί ήταν ο-πάλληλος του περβού προ σ' ένα συ-νοικιακό μπανάιο πρώτος άνοίγει δι-κή του δουλειά. "Αλλά και οι Ρουγ-κλόν των μισούσανε γιατί έβλεπαν στο πρόσωπό του τον άνθρωπο που τον έ-νοησε η τύχη και πλούτισε εύκολα, με τις έπιχειρήσεις του. Και όταν άλλοτε συναναστρεφότανε ταχτικά και τον άκούθανε να λέν με περιήφάνεια "Εγώ άφαικα την περιουσία μου μονάχα στην εργασία μου, διακρίνανε τα χείλη τους από ζήλεια. "Η πεθερά του αν και είχε ένα βασίλειο σ'επ'την πλατεία της νομαρχίας, ζήλευε εν τούτοις το ήμερο σ'επ'την του Μουρέ.

Μόλις πήκε μέσα, έπρεξε κοντά στη Μάρθα και τη φίλησε στο μέτωπο σ'α νατνε δεκάει χρόνια κοριτσάκι. "Με-ρα έδωσε το χέρι της στο Μουρέ. "Η κομψότητα τους πόντα, μετ'αυτο το γυμ-ναπό και της πεθεράς, εινε ένας ύψος γλυκύτητας.

—Λοιπόν, άσπεύθηκε, δεν ήλθαν ά-κόμη οι χοροφύλακες να συλλέξουν έναν άπαναστάτη, έναν άντικαθεστω-τικό σαν και σένα;

—"Οχι άκόμη, άπάντησε εκείνος, πε-ριμένουν να τους διατάξουν.

—Αυτό που είπατε μου άρεσε, πρόσθε-σε η πεθερά του, που τα μάτια της πε-τούσανε σπίνες.

"Η Μάρθα έβριζε ένα βλέμμα έκτετυ-κό στα άναρτα της σ'α ναθέλε να του συστήρη να φανη ύποχωρητικός.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το έπόμενον

MIZI 437

—Καλά, Τριανταφυλλιά, τώρα θα κα-τέβω.

Ζήτησε συγγνώμη από το νοικάρη του. "Η μηρότητα της κάμαρας τόσην ώρα, που πλουρούσε δεν του είχε γίνει καθόλου αίσθητη. Την ώρα, που έβγαλε ο Μουρέ θέλησε να θυμηθι το σκοπό που τον έφερε στο δωμάτιο του μυστη-ριώδη νοικάρη του.

—Λοιπόν, είπε, έκει στη γωνία. —Τι πράγμα; ρώτησε με έκπληξη ο Φωγιάς.

—Νά, η κηλίδα, που μου είπατε. Ο Φωγιάς δέ μπόρεσε να συγκρατήση ένα ειρωνικό χαμόγελο, ώστόσο προ-σπάσθηκε να δείξει την κηλίδα στο Μουρέ.

—Α, μάλιστα. Τώρα τη βλέπω καλά. Αβρίο θα στείλω έργατές να το διορθώ-σουν.

Τέλος άποφάσισε ν' α φύγη. "Ηταν ά-κόμη στη σκάλα, όταν άκουσε την πόρ-τα να κλείνει πίσω του άόρυθα. Κατέ-βηκε τη σκάλα ψιθυρίζοντας.

—Τι διαβολάθρωπος, άθήβαινα. Τίπο-τα δέ λείπει μοναχά σε άναγκάζει να το τα λές όλα!

Την άλλη μέρα η μητέρα της Μάρ-θας, η κυρία Ρανκλόν, ήρθε για να δ'ο-μήνη κόρη της. Αυτό θεωρήθηκε έξαιρε-τικό γεγονός γιατί ο Μουρέ δεν τα είχε καλά με την πεθερά του. "Απενοήσας η Μάρθα ήτανε πολύ συχνά στους γονέ-ιους της. "Η ήμερα της ήταν καμμία έξηνταριά χρονών.

Την ήμερα εκείνη η Εύτογία — έτσι λεγόταν η υπηρέτρια της Μάρθας — βρή-κε μοναχά τη Μάρθα και Μουρέ στην τραπέζια.

—Μπ'α είπε ο Μουρέ, έκπληκτος στη γυναικιά του. "Η μητέρα μου. Τι να θέ-λη άραγε; "Εχει ένα μήνα να φανη άπ' έδω. Είμαι βέβαιος πως κάποια δου-λειά μας έχει σκαρώσει πάλι.

Έπρεπε πάντα δυστυχία στην οικο-γένειά της γυναικιάς του, γιατί ήταν ο-πάλληλος του περβού προ σ' ένα συ-νοικιακό μπανάιο πρώτος άνοίγει δι-κή του δουλειά. "Αλλά και οι Ρουγ-κλόν των μισούσανε γιατί έβλεπαν στο πρόσωπό του τον άνθρωπο που τον έ-νοησε η τύχη και πλούτισε εύκολα, με τις έπιχειρήσεις του. Και όταν άλλοτε συναναστρεφότανε ταχτικά και τον άκούθανε να λέν με περιήφάνεια "Εγώ άφαικα την περιουσία μου μονάχα στην εργασία μου, διακρίνανε τα χείλη τους από ζήλεια. "Η πεθερά του αν και είχε ένα βασίλειο σ'επ'την πλατεία της νομαρχίας, ζήλευε εν τούτοις το ήμερο σ'επ'την του Μουρέ.

Μόλις πήκε μέσα, έπρεξε κοντά στη Μάρθα και τη φίλησε στο μέτωπο σ'α νατνε δεκάει χρόνια κοριτσάκι. "Με-ρα έδωσε το χέρι της στο Μουρέ. "Η κομψότητα τους πόντα, μετ'αυτο το γυμ-ναπό και της πεθεράς, εινε ένας ύψος γλυκύτητας.

—Λοιπόν, άσπεύθηκε, δεν ήλθαν ά-κόμη οι χοροφύλακες να συλλέξουν έναν άπαναστάτη, έναν άντικαθεστω-τικό σαν και σένα;

—"Οχι άκόμη, άπάντησε εκείνος, πε-ριμένουν να τους διατάξουν.

—Αυτό που είπατε μου άρεσε, πρόσθε-σε η πεθερά του, που τα μάτια της πε-τούσανε σπίνες.

"Η Μάρθα έβριζε ένα βλέ

ΝΙΚΟΣ ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δένμου' άρέσει ό Ρόμπερτ Ταίηλορ !

Γιατί άντιπαδούν όλοι οι
άνδρες τόν περιφήμον γόητα

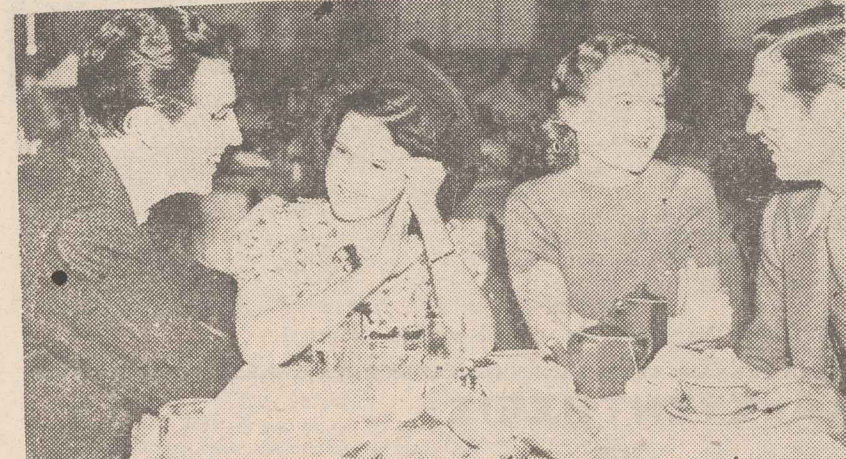
Όλες οι γυναίκες εινε ξετρελλαμέ-
νες με τόν Μπόμ Ταιήλορ. Αυτό
τουλάχιστον απέδειχθη κατά τό πρόσ-
φατον ταξίδι του εις την Εύρώπην
όποτε πολλές έχασαν τά ρούχα τους,
έμολοπήσαν, έπαθαν τά πάνθηνα
για να κατορθώσουν να τόν ίδουν ά-
πό σιμά.

Με τούς άνδρες όμως δεν συμβά-
νει τό ίδιο. Οι άνδρες τόν άντιπαθόν
και πρό παντός οι άμερικανοί δημο-
σιογράφοι. Διά τόν λόγον λοιπόν αυ-
τόν οι μεγιστάνες τού Χόλλυγουντ έ-
καμαν τελευταίως μίαν έρευναν για
νά εξασκεύωσουν έναν ή άντιπάθεια
αυτή έρμηνεύει την κοινή γνώμη ή

φθασαν εκεί τόν υπερέχον ένα παίνι-
μενον πλήθος πού ήθελε να τόν δώ
πό κοντά αντί πάσης θυσίας, και
τού έχτισε τό κοστούμι.

Παρ' όλα ταύτα οι έφημερίδες δεν
τόν έξεθέσαν τόσοσιν πολύ, όπως
τούς άλλους αστέρας της όδούνης. Με
ρικοί μάλιστα περιέγραψαν όλα τά
σωματικά του ελαττώματα και τας
προσπαθείας πού καταβάλλει διά να
τά εξουδετερώσιν.

Ό ίδιος πιστεύει ότι έσυνήθισε
με τας ελπίδας τών δημοσιογράφων
πρός τας όποιās άδιαφορεί. 'Αλλά
δεν εινε αλήθεια αυτό. Πολλάκις γρά-
νεται όλοσούδε και άλλοτε νευρικός.

Ο Ρόμπερτ Ταιήλορ προγευματίζει με δύο από τίς θαυμάστριές του

μήπως όφείλεται εις φθόνον.
'Από την έρευναν αυτήν εξηκρίβω-
σαν πολύ περίεργα πράγματα. Εις
την άρχήν της σταδιοδρομίας του ο
Ταιήλορ, όπως άλλως τε και ο Ρο-
δόλφος Βαλεντινο, δεν συνεκρίθη-
σαν καθόλου τήν συμπάθειαν τών άν-
δρων. Ο Βαλεντινο όμως δεν άνδιε-
φερετο καθόλου διά την γνώμη τών
άνδρων, ενώ ο Ταιήλορ θέλει να εί-
νε τό είδοκον και τόν δόν φίλον.

Πρό ήμερών ένας άμερικανός δη-
μοσιογράφος κατόρθωσε να τόν κρα-
τήσιν δύο ώρες εις την διάθεσιν του.
Και όταν έτελειώσεν ή άντέλειψη
αυτή συνέντευξής, άντέληψθη ότι ο
Ταιήλορ εινε ένας από τούς πλέον
διατυχημένους άνθρώπους τού Χόλ-
λυγουντ. Και για να τό άντιληθόν
αυτό καλά οι άνανυστάται τού έθμου
σίευσεν μίαν σύντομον βιογραφίαν τού
Ταιήλορ.

Έπρέπει να φαντασθήτε αυτόν τόν
νέον εις ηλικίαν εικοσένδε έτών. Λέ-
γει ο άμερικανός δημοσιογράφος, ό-
ταν άπεριόριστον από τό κολλέγιον
της Ποριού εις την Ν. Καλιφορνίαν.
Τότε ήτο έκαταστήμμενος εις μίαν μι-
νήν πολιτείαν της Νεμπάσκα, την
Βεστφίρνκ και δεν διέφερε καθόλου
από τά έκατομύρια τών συνομηλί-
κων του.

Όταν προσελήφθη από την Μέτρο
Γκόλντγουϊν με μισθόν 25 δολλαρίων
την εβδομάδα δεν έφτανάτετο βέβαια
διε έπρόκειτο να κινή μεγάλη πρά-
γματα εις αυτό τό επάγγελμα. Έν
τούτοις όμως κατάθεσεν να δημοσι-
ύψιν κάποιον θόρονον περί τό όνο-
μα του και αυτό απέτελεσε την άρχήν
της μεγάλης του επιτυχίας.

Ευχνοζεν εις τά νικητερινά κέν-
τρα με την Ειρήνην Χέρβεϊ, μίαν νέ-
αν πού είχε μόλις προσληθθή από την
Μέτρο Γκόλντγουϊν. Τά διαφημιστικά
γραφεία τού Χόλλυγουντ εμεγάλο-
σαν την φίλιαν τους και την μετέφε-
ραν εις είδύλλιον. 'Επειτα οι δημο-
σιογράφοι συνεκρίθησαν τό συνάν-
τιστο με πολλάς λεπτομερείας, άνυπό-
κτους βέβαια, αλλά πού άρσαν πολύ
εις τό κοινόν.

'Αλλά ο δημιουργήτης θόρονος
φαίνεται ότι ένοχλούσε τόν Ταιήλορ,
ό οποίος εν τέλει έπέστηθη ότι δεν
εινε καθόλου ενάρετος ή μεγάλη
δημοφιλία.

Έπειτα από την πρώην μεγάλην
επιτυχίαν του άρσεν ή έφημερίδες
έκριναν όλον τόν λιανόκονόν του, ο
Ταιήλορ άπεφάσισε να κινή ένα τα-
ξίδι εις την Ν. Υόρκην μόλις έ-
κάνει οικονομίας.

Πώς προτιμάτε τίς γυναίκες ,

ΝΤΥΜΕΝΕΣ ή γυμνές !

Τό γούστο μας αέ κάθε έποχή αλλάζει σύμφωνα με τό γούστο και τό ντύσιμο σύμφωνα με τό γούστο

Δύο έποχές 1900... 1938. Τά μαγιό
του μπάνιου έχουν καθώς ελέπετε
σημαντικήν διαφοράν, διαφοράν
γούστου και ίδιουσυγκρασίας.

Η μόδα ειναι για την γυναίκα ή πολε-
μική της τακτική. Με την μόδαν προσπα-
θεί τό θήλυ να κυριεύσιν τό άνδρικό
τόν άνδρυν. Με την μόδαν πασχίζει να
μιά σασηνέωση, να μιά προκαλέση, να
μιά κάμη δούλους τών θεληήτρων της.
Και τό κατορθώνει πάντοτε. 'Αρα έξε-
ρί ή μόδα να προσαρμόζεται άπολύτως
πρός τό γούστο και τίς απαιτήσεις τών άνδρων
έκάστης έποχής.

Τό ντύσιμο της γυναίκας στριζέται
πάντοτε σε θεσπιδάτους ψυχολογικούς
και κοινωνιολογικούς νόμους. Μέσα εις
τόν γυναικείον πόδονυμον μπορεί να
σπουδάσιν ένας προσεκτικός παρατηρη-
τής όλην την κοινωνιολογίαν. Η μόδα δεν
καίει άλλο, παρά να προσαρμόζεται πρὸς
την θεσπιδήτην νοοτροπία μιάς κοινωνίας.
Και τό κατορθώνει πάντοτε με μιά εκ-
πληκτικήν επιτυχίαν.

Τό ντύσιμο μιάς άρχόντισσας της
'Αναγεννήσεως

'Αν άνταρπείσμεν εις την ιστορίαν τού
γυναικείου ένδύματος, θα διαπιστώσω-
μεν ότι ή μόδα έκάστης έποχής ήταν αυ-
τή άκριβώς πού έπρεπε να είναι και δεν
μπορούσε να είναι διαφορετική. Στην έ-
ποχή αίθνης τό Ιπποκρίτου ή γυναικεία
τουαλέττα ήταν κατάκλειστη, όπως τά
φραόρια τών Ιπποτών. Τότε και ή γυναι-
κά έθεωρείτο ένα φρούριον, γύρω από
την πολιορκίαν τού όποιου κατηνάλκαν
χρόνια και χρόνια οι έρασταί. Υπάρχουν
πολλά παραδείγματα Ιπποτών, πού έκα-
νον εις την άγαντημέ-
νην τών κόρτε διαρ-
κείας δέκα και δε-
καπέντε έτών. Οι άν-
δρες της έποχής έ-
κείνης ήρέσκοντο να
συναντούν άντίστασιν
από μέρους της γυ-
ναίκας. Αυτό τούς
έβελγε. Αυτό τούς
έξετρελλαινε. Η δέ
γυναίκα, πάντοτε έ-
ξυπνη, φερνόνταν τό-
τε, όπως την ήθελαν
οι άνδρες, Διλαδή
έκλεινε τά θεληήτρα
της μέσα σε πλείστα
ένδύματα, πού την
έκαναν όσωτό, κινού
μενο φρούριον. Ότε
δ... σπύροδε, θώραξ
δεν της έλειπε. 'Ε-

φορούσε τις περιβό-
τες μπανέλες. Τότε
λοιπόν έδημιουργήθη
ή πιο παραφορτω-
μένη μόδα πού έγνώ-
ρισεν ή άνθρωπό-
της. Η κάθε γυναι-
κά εφορούσε ταυτο-
χρόνως περί τά τρι-
άντα κομμάτια. Διλα
δή για να πλυθή μιά
και μόνη τουαλέττα
της, έγραφέτο μιά...
σωστή ιπποσύνη.

Όταν άντέλειπεν
ή έποχή τού Ρωμαί-
τισμού, τά άνδρικά
γούστα άλλαξαν. Οι
άνδρες ήθελαν να εί-
ναι ή γυναίκα κάτι
τό άνερόδεο. 'Ηταν
ή έποχή τών κατά-
φραστάων έραστών.
'Η γυναικεία μόδα
άμέσως άλλαξε κι'
αυτή, για να προσαρ-
μοσθή πρὸς τά νέα
άνδρικά γούστα. 'Ε-
γινε μόδα ξέσπλου-
σα την φαντασίαν.
Και τίποτε άλλο δεν
έξάρτα τόν άνδρα
φαντασίαν, όσον τό
μυστήριον. Η γυναι-
κά λοιπόν έγινε με-
τό ντύσιμόν της μυσ-
τηριώδης, και άνε-
ξερεύνητος.

Η τουαλέττα ήταν κλειστή, ήταν μιά
άδιαπέρατη αλυσία τών γυναικείων
θεληήτρων. Αυτό άνιέρθε ήταν έκείνο,
πού έξέπρεσαν οι άνδρες της έποχής έ-
κείνης. Ηθελαν να φαντάζονται την τορ-
νευτήν κινήμην της άγαντημένης τών, άλλ'
όχι να την βλέπουν. Τό θεωρούσαν αυτό
Ιεροσολίαν. Και ή γ... αϊκα, αιώνας έ-
ξυπνη, έκανε αυτό, πού της έζηρούσαν.
Δεν την έδειχνεν την γάμπαν της, αλλά
την είχε αποστράφως φυλακισμένην εις τό
άναποδονυριμένο βάζο της φούστας ή
τόν κρινολίν.

Αυτός ο δώ έποχής, ή Ιπποτική, και
ή ρωμαϊτική, ήταν οι έποχές πού αύστη-
ρόν ντυσίματος. Τό γυναικείον γυμνόν
ήταν δημοσίας άνήπαρκτον. Ειναι λογική
και αισθητική καλή αυτή ή μόδα; 'Α-
σφαλώς όχι. Διότι δεν ήσαν λογικά και
Ισορροπημένα ούτε τά έρωτικά γούστα
τών τότε άνδρων. Ο μεσαιών ήταν έποχή
νοσηρότητας και σχετικής θαρραλότη-
τος. Και ή γυναικεία μόδα δεν μπορούσε
να είναι διαφορετική. 'Ηταν κι' αυτή νο-
σηρά και θαρραλέα.

Βάρβαρος, διότι κατεδίκασε την γυ-
ναίκα εις τόν φοβερόν έκκεϊνον περι-
σσότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τώρα άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

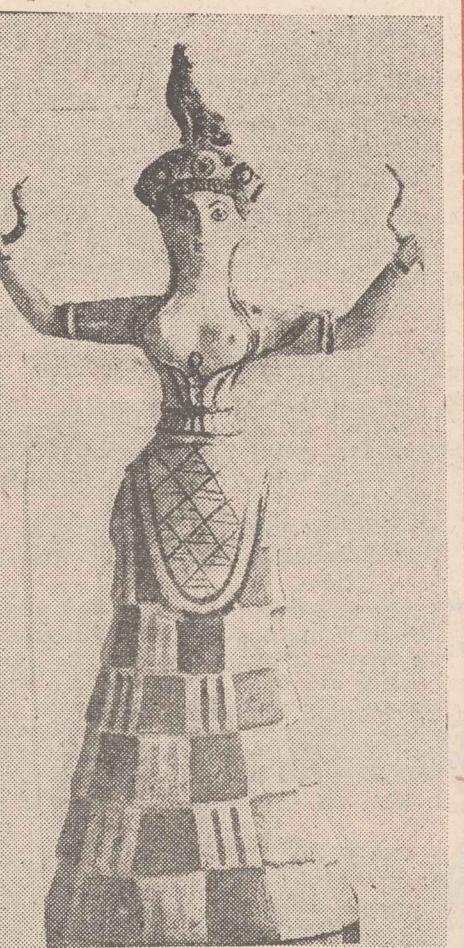
Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Και τότε άς εκθέσωμε τις κρίσεις
μας και επί της μεταπολεμικής μόδας
σε πριν λίγα χρόνια. Ο μέγας σεισμός
τού παγκοσμίου πολέμου έξεφεν άνιστά-
σην καθερώδε τό άπόλυτον γυμνόν. 'Α-
σφαλώς διότι τό ήμίγυμνον ειναι περι-
σσότερον αισθησιακώς ένδιαφέρον από τό
έντελώς γυμνόν. Τό γυμνόν ειναι περισ-
σότερον σειμνόν από τό ήμίγυμνον. Αυτό
τό έχουν καθορίσει με μίαν σσηφήν ρήσιν
των οι Γάλλοι: 'Τό γυμνόν-λένε-ειναι
λιγότερον γυμνόν από όσον φαντάζεται
κανείς.

Τμήμα τοιχογραφίας της Κνωσού,
πού μάς δείχνει πώς έντύνονταν οι
γυναίκες της Κρήτης κατά την άρ-
χαϊότητα.

αίσθηματικά και τά αισθησιακά γούστα
μεταβάλλονται. 'Ενώ ή έννοια τού όρρα-
νόν ειναι αίσια, ή μόδα λοιπόν τών άρ-
χαίων απέβλεπε εις τό να έξυπηρετήη πρω-
τίστως τό αίσιας όρρανον.

Θέλετε να καταλάβετε, άν ή μόδα μιάς
έποχής ειναι λογική ή έξωφρενική; Συγ-
κρίνατε την με την μόδαν των άρχαίων.
'Όσο την πλησιάζει, τόσο πιο όρθή και
λογική ειναι.

Η μόδα ούτε τών πολλών και κατά-
κλειστον ένδυμάτων, άλλ' ούτε και της
έξοπιστης γύμνιας, ή μόδα, πού δεν πα-
ραγινώζει ούτε την γυναικείαν προκλη-
τικότητα, άλλ' ούτε και την σεμνότητά
ή μόδα της άπόλυτης, της χάριτος, πού
καλλιτεχνικώς γούστου, αυτή ειναι ή κα-
λίτερη μόδα..

Η Τζόαν Κράουφορντ δίχως έχνος
ντεκολτέ. Μόδα 1938..

Ένώ ή Ολλανδία περιμένει διάδοχον

Τό πριγκηπόπουλο πού θα γίνη
Βασιλεύς μιάς μεγάλης χώρας

Στην 'Ολλανδία άναμένεται από στι-
γμής εις στιγμήν ένας διάδοχος, ίσως
τιγόν δεν ήθελε να πάη στο κρεβάτι
τό παρόν, να έχη άναγγελθή τό έχά-
ριστον γεγονός της γεννήσεως τού
Διάδοχου.

Πάντως οι άγαθοί 'Ολλανδοί δεν θα
είναι, φαίνεται, και πολύ διασεσθη-
μένοι εάν ο νέος άπόγονος τού Οίκου
της 'Οράγγης θα είναι κορίτσι αντί έ-
γού. 'Υπεργαμμία παραμυθία την
Βασιλισσά τών Βιλελμίνην και όχι
ολιγότερο την διάδοχο τού θρόνου
πριγκηπισσιν 'Ιουλιάναν. 'Όταν άνέλ-
θη αυτή εις τόν θρόνο ή Βασιλική 'Ε-
ξουσία θα εύρίσκειται επί δύο γενεάς

χρόν. Δεν της άρσαν όμως καθόλου
όλες αυτές οι έθιμοτυπίες και όσον
τιγόν δεν ήθελε να πάη στο κρεβάτι
τό παρόν, να έχη άναγγελθή τό έχά-
ριστον γεγονός της γεννήσεως τού
Διάδοχου.

Όταν έμεγάλωσε λιγάκι έγινε πα-
ραμυθιά ή μεγάλη της όρεξίς. 'Ο-
ταν δέ καμιά φορά ή Βασιλισσά Βι-
λελμίνην ένεφανίζετο στο άμάρι σπου-
δαιότερο τού 'Αμστερδαμ ή σπαράζον-
τας τό καρποσάκι με την 'Ιουλιάναν
μέσα στο ζωολογικό κήπο, ο κόσμος
άφου χαιρετούσε με σέβας, άρχιζε να

Η Πριγκηπισσα Τζουλιάναν και ο ύψηλός της σύζυγος.

εις γυναικεία χέρια. Η Βασιλισσά
Βιλελμίνην, ή οποία έξ αιτίας τού προ-
ούρου θανάτου τού πατρός της άνέβηκε
εις τόν θρόνον εις ηλικίαν 10 έτών,
έντελεισε την διακυβέρνησιν της χό-
ρας εις ηλικίαν 18 έτών. Εις την ίδιαν
ηλικία τών 18 έτών, την ήμερα
γενεθλίων της, ή πριγκηπισσα 'Ιουλι-
αν ένεφανίζετο ένώπις και διάδοχος
τού 'Ολλανδικού θρόνου. Πρό ενός έ-
τους δέ έπανατέστη με τόν Γερμα-
νόν πριγκηπα τού Λίππε, ο όποιος τε-
λευταίως είχε τραυματισθή σοβαρώς
εις μίαν σύγκρουσιν αυτοκινήτων.
Πρό δέκα πέντε μόλις ήμερών έδωκε
τό νοσοκομείον, στο όποιον ένοση-
λείετο επί δύο ήμερες σθένος.

Η 'Ολλανδία περιμένει λοιπόν έναν
ή μίαν διάδοχον και ίσως, ως πρὸς
ταύτα, οι άναγνώστες μας διαβάσουν
αυτῆς τις γραμμές, να έχη άγγελθή τό
επίτυχές γεγονός και να έξουν άν ή
'Ολλανδία θα έχη εις τό μέλλον βασι-
λέα ή βασίλισσα.

Έν τώ μεταξύ ολόκληρος ή 'Ολλαν-
δία άντιμονομεί και παρακολούθει με
παραμυθία ύψιστον ενδιαφέρον την
κατάστασιν της Πριγκηπισσιν 'Ιουλι-
αν.

Κοίτατε ή άγόρι; Και κάθε μέρα, ά-
πό πηγα και πλέον τώρα, και πολλές
φορές, την μύδα μάλιστα, πατάει με
τάξος σταγαιάνε μόνα τους, χω-
ρίς καμμία συνοδεία, μπροσ στη μεγά-
λη γαλακτώδη πόρτα τών άνακτόρων
και δίνοντε εις τόν φρουρόν

—Τότε λοιπόν; Βγάλε με από την ανθρωπιά σου παρακαλώ.
— Άκουσε, Βαρόχι. Δεν θανατώνω όταν έχω όταν ο γιατρός στο Ξενοδοχείο που δουλεύαμε μ' έβλεπε τους άρρωστους, έλεγαν όταν έπρόκειτο για σοβαρή περίπτωση: «Ο κακομοιρής θα πεθάνει απόψε ή αύριο το πολύ. Δεν με άνα γνωρίζεις...» Λοιπόν εσύ δεν με άναγνωρισες όταν ήθελα. Τι ήθελες να συζητήσω;

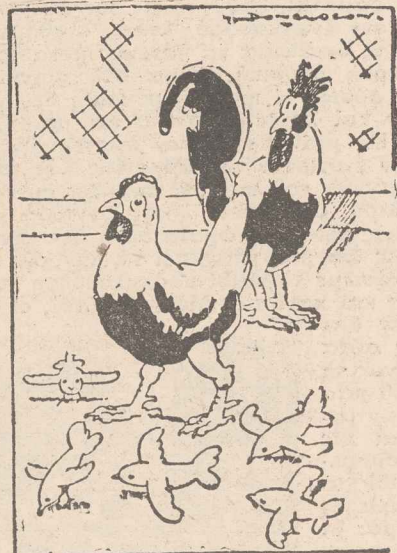

ΑΣΓΕΛΑΣΟΝΜΕ!

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ
— Σε τρώμας φαίνεται έκεινο
πὸ ἀεροπλάνο. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ
πουλάκια μὲς ἔχουν αὐτὸ τὸ περίε-
ργο πέταγμα.

Πὼς ἐγνώρισα τὴν γυναῖκα μου

Διάφοροι ἀναγνώστες μὰς γρά-
φουν ὑπὸ ποίως συνθήκας ἐγγυ-
σαν καὶ ἠγάπησαν τὴν σύζυγόν
των. Ἐνὸς μὰς γράφει:
«Τὴν γυναῖκα μου τὴν πρωτοεί-
δα εἰς ἓνα ἐστιατόριον, τὴν ὥρα
ποὺ ἐπράγε κεφαλάκι τοῦ φουρ-
νοῦ. Ἄχ ἦταν πολὺ χαριτωμένη
καθὼς ἦταν πασαλειμένη μὲ σάλ-
τσε! Τὴν ὥρα λοιπὸν ἐκείνην τὴν
ἠγάπησα παραφόρως καὶ ἐταί...
ἐφαγα κι' ἐγὼ τὸ κεφαλάκι μου,
ἀφοῦ τὴν παρατρέψακα».

Ἐνὸς ἄλλου μὰς γράφει:
«Τὴν γυναῖκα μου, ὅταν τὴν
πρωτοεῖδα, τὴν ἠγάπησα ἀπὸ τὸ
ᾄσματός της. Ἐφορούσε ἓνα ᾄσ-
μα ἰδιότροπο, συνταρακτικὸ, ἀξέ-
χαστο, καὶ πὺρ σὲ ᾄσματιοπο-
λεῖα της. Ἀθήνας δὲν θὰ τὸ ἐβρι-
σκε κανεῖς.
— Δεσποινίς, τῆς εἶπα, μὲ μέθυ-
σε τὸ ᾄσματός σας.
— Μὰ δὲν φορῶ ᾄσμα, μοῦ ἀ-
πήντησε.
— Δὲν εἶνε δυνατόν, τῆς εἶπα.
Ἐμένα πάντως μὲ ἔχει γοητεῖσαι
ἓνα ὑπέροχον ᾄσμα, ποὺ προέρ-
χεται ἀπὸ σᾶς.
Ἡ δεσποινίς ἐκντήχθη σατι-
σμένη. Τὴν ἐκύτταξα καὶ γὰρ καὶ
παρήρησα, ὅτι εἶχε πατήσει μί-
ν... ἀκαθάρσιον ἀλόγου».

ΔΕΡΙΤΤΟΝ

—Τί κάνεις εὐλογημένε! Ξανα-
λύνεις κοτζάκι ψάρι στὴ θάλασ-
σα;
—Δὲ βαυρεῖσαι! Κανεῖς δὲ θὰ
τὸ πιστεύει πὼς ἐπισαυρὸς ἐγὼ τόσο
μεγάλου ψαρι.

Ἡ μεγαλειτέρα οὐτοπία τῶν αἰώνων...

Ὁ μόνος ἄνδρας
ἐπὶ τῆς ὑψηλίου...
ἐν μέσω ἑνὸς δισε-
κατομμυρίου γυναικῶν

Ὅλοι ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε
μεγάλοι συγγραφεῖς
ἦτοί, γὰρ νῆμαι στὸ κοινὸν
περισσότερον σαφῆς
ἐγὼ, ὁ Μίλτων, ὁ Οὐγκώ
ὁ Δάντης Ἀλγκιέρ
ζοῦμε ζωὴ ἐκπληκτικὴ
ἢ τυχὴ σὺν τὸ φέρεϊ.

Ὁ Δάντης εἰς τὴν κόλασι
ἐξῆσε μιά φορά
καὶ τὸ κατάρθρωσε χωρὶς
νὰ ἔχη πεδερᾶ...

Ἔτσι ποὺ λέτε, καὶ ἐγὼ
ἐξῆσα κάτι ἄλλο
πολὺ πρὸ συνταρακτικὸ
κι' ἀκόμη πρὸ μεγάλου.

Ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς
ἄπασα αἱ γυναῖκες
νέες, ὠραίες, λυγρές
ὠριμες καὶ μεμπέκες.

Ὅλες συνεκεντρώθησαν
ἐντὸς μεγάλης μάντρας
κι' ἐγὼ, ποὺ λέτε, ἤμουνα
στὸν κόσμον ὁ μόνος ἄνδρας...

Ὅι ἄλλοι οἱ ἀρσενικοὶ
εἶχαν—τί μυστήριον!—
ἀποδημῆσαι ὅλοι τὸν
ἀπὸ πολλοὺ εἰς Κύριον.

Ἐπιδημία ἔπασεν
καὶ φούντωσ' ὡς πυρίτιδον
μιά νόσος ποὺ οἱ ἱατροὶ
τὴν εἶπανε... ἀνδριτίδα.

Καὶ οὕτω πὼς τὰ θῆλεα
μονάχα τοὺς ἐμείναν
καὶ ὅλ' ἀπὸ ἐρωτικῆς
ἐκινδυνεύον πείναν...

Δὲν εἶχαν ποῖον τὴν ῥάφτρα τοὺς
κοροῖδον πρὸς τὴν πόλιν.
Καμιά δὲν εἶχε σύζυγο
γιὰ νὰ τὸν ἀπαυτῶσ...

Ὅλες λοιπὸν μὲ δάκρυα
ἐκκαίγαν τοὺς φίλους τῶν
ἐκτὸς αὐτῶν τῶν γυναικῶν
ποὺ εἶχαν τοὺς σκύλους τῶν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ἡ μόδα

Ἡ τετράγωνη τόκα, ποὺ εἶνε τὸ
καπελάκι τῆς μόδας, γίνεται τε-
λευταίως ἀπὸ πορτοκαλοφύλλου
καὶ γαρνίρεται μὲ μέλι ὕψηλῳ
γιὰ νὰ δῇται ἓνα γλυκὺν τόνον
εἰς τὸ πρόσωπο. Ἐπίσης ἀντὶ πού-
λιου τοποθετεῖται στὰ μοντέρνα
καπελάκια μιά κάμψια ἢ ἓνα
χαριτωμένο βατράχι, χωρὶς νὰ
ἀποκλείεται βεβαίως καὶ ἡ τῶσον
αισθητικὴ κελώνια.

Τὰ μοντέρνα καπέλλα ἀποβλέ-
πουν εἰς τὸ νὰ τεινάζουν μὲ τὸ
χρῶμα τῶν ματιῶν. Ἐὰν τοῦτο
εἶνε δύσκολον νὰ ἐπιτευχθῇ, βγά-
ζουν τὰ μάτια καὶ τὰ τοποθετοῦν
εἰς τὰ πέτα τοῦ ταγιέρ.

Γιὰ τὰς ἀπογευματινὰς συγ-
κεντρώσεις, οἱ παρισινοὶ οἴκοι
λανασάρουν μιά τουαλέττα ἐξαιρε-
τικὰ κομψὴ γυναικῆ ἀπὸ τῆς
υποδύας παλῶν κανονίων. Τὰ μα-
θήκια τῆς φούτσας εἶνε μικρά καὶ
ὑπαίνουν ἀπὸ τὰ πόδια, ὁ δὲ πο-
δὸγυρος σουρώνεται μ' ἓνα λά-
στιχο εἰς τὸν λαμόν. Ὡς ζῶνι
προτιμᾶται ἡ διεθνὴς ζῶνι τῆς
Σαγκάης ἢ μιά μικρὴ ἀμαρτοστο-
χία, ἡ ὁποία περιβάλλει τὴν μέ-
σην.

Ἡ γῆ αὐτὴ δὲν θάβλεπε
ἀνθρώπου πλέον γέναι...
Μὰ οἱ γυναῖκες ἐξοφῶν
ἐβρήκαν... ἐμένα.

Μόνον ἐνὼ εἶχα σωθῇ.
Τόχη νὰ σοῦ πετύχη!
Σὺν μ' εἶδαν τὰ θηλυκὰ
τὸ στόμα τοὺς μιά πῆχυν
ἀνοίξαν ἀπὸ ἐκπληξῆς
κι' εἶπαν μὲ μιά φωνή:
«Μὰς ἐλυτρώθη ὁ Θεὸς
προσέξτε μὴ χάσῃ».

Μιά κι' ἤρμα ἀρσενικὸν
ἀς εἶνε ἔστω Μῆδος
προσέξτε μὴ τὸν χάσωμεν
καὶ χάσωμεν τὸ εἶδος.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν
κάτι σὰ θεῖον ὄντων.
Ἀναμφιβόλως ὁ Θεὸς
τὸν ἄφησε γιὰ σπορόν...

Καὶ μοῦ ἐπεδαφίλειαν
ἄβρυν τὰ μάλα χόδιον
καὶ μ' εἶχαν πρὸ πολὺτιμον
ἀκόμη κι' ἀπ' τὸ ράδιον.

Ὅλες σὲ μιά μου θέλῃ
ἐγίνοντο κομμάτια,
ὅλες τῆς γῆς οἱ καλλονές
μὲ κῦτταζαν στὰ μάτια.

Ἡ κάθε μιά μὲ ἔλεγε
μοναδικὸ κομμάτι τῆς
καὶ ἡ Γκέρμπο μ' ἀπεκάλεσεν
γλυκύτατος «σερὶν» τῆς.

Ἡ Ἄννα Στέν ἰκέτευε
μόνο ἓνα μου βλέμμα
νὰ ποῦ ὅτι τὴν ἀγαπᾷ
κι' ἄς ἦταν καὶ ψέμα.

Κι' ἐγὼ τῆς εἶπα: «Αὐτὸ
πὼς τὸλμήσεις καὶ τόπως;
ὑποστά μου ἐγὼνατίζαν
τριακόσιες μὲς Εὐρώπης.

ΑΔΑΜ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ
(Ἔπειτα συνέχισεν)

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργα

Εἰς ἓνα χωριὸ τῆς Οὐγγαρίας,
μια γυναῖκα ἐγέννησε ἓνα κοτό-
πουλο. Οἱ κάτοικοι ἀναστατώθη-
καν, διότι οἱ δὲ λαοὶ ἀπὸ τὴν
Βουδαπέστη ἔσπευσαν ἐπὶ τοῦ-
του, διὰ νὰ ἐξηγήσουν τὸ περίε-
ργον, γεγονός. Ἀπεφάνθησαν λοι-
πὸν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γεννήσε-
ως πτερωτοῦ τέρατος, ἀλλ' ἡ ἐν
λόγῳ χωρὶς, τοὺς ἀπέδειξε ὅτι
δὲν ἤξεραν τί τοὺς γινότανε. Ἀ-
πλούστατα, ἡ γυναῖκα εἶχε φάει
τὴν προηγούμενην ἓνα... αὐγὸ
κλωβίου.

Θεάματα

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΠΑΛΤΩΝ : «Νο-
σταλγία»... καλοκαιριῶδ.

ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ : «Ὁ κόσμος
ἀλλάζει».

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ : Ὑπὸ τῆς μορ-
φῆς ἢ... οἱ καίμενοι ἀπ' τὴν χα-
σοῦρα.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΣΥΖΥΓΩΝ : «Θ α α
vol...» Ἔσλερ.

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΤΣ

—Ἄν τυχὸν δῆς πὼς τὰ βρισκῶ
σκοῦρα μ' αὐτὸν τὸν ἀράπη μπο-
ξέρ, νάρθης καὶ μὰ μὴς ὅτι
μὲ ζητᾶνε στὸ τηλέφωνο.

ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ...

Καρνὲ ντὲ μπάλ

Ὁ κάθε ἓνας ξεκινᾷ
μὲ δύσκολο μεγάλο
νὰ καταστῇ μὲ τὸν καιρὸ
νὰ γίνῃ κάτι ἄλλο.

Πηγαίνει γιὰ πολιτικὸς
καὶ βγαίνει παληαντζής
πηγαίνει ἄλλος γιὰ γιαντῶς
καὶ γίνεται... σκιτζής.

Ἄλλος γυρεύει διαρκῶς
νὰ εὕρῃ τὸ ἀεικίνητο
κι' ὅπως πηγαίνει σὺν χαζῶς
τὸ κόβει ἐν αὐτοκίνητο.

Θέλει ἄλλος γόνος νὰ γενῇ
νὰ ἔχη φίλους δέκα
μὰ μὴ ἐγγυησθῇ
τὸν κάνουν... γυναικα.

Δημοσιογράφος νὰ γενῇ
θέλει ἄλλος μὲ χαρὰ
νὰ καταστῇ μὲ τὸν καιρὸ
νὰ... παίξῃ ταμπούρα.

Ἄλλος ἀκαδημαϊκὸς
παίει νὰ γενῇ τρανὸς
καὶ γίνεται ἀνέλιπτος
... διαφημιστῆς θεῖνος.

Ἄλλος κολὸς μηχανικὸς
πηγαίνει γιὰ νὰ γίνῃ
καὶ καταστῇ... μ' ἡ γὰρ
στοὺς ἀφελῆς νὰ στήνῃ.

Ἔτσι κι' ἐγὼ σατυρικὸς
πῆγα νὰ γίνω φινός
κι' ἀπὸ τὸ κρῶσ πνεῦμα μου
ἐγίνα...

ΠΙΓΚΟΥ-Ι-ΝΟΣ

ΣΩΤΗΡΙΑ

Ὁ κυνηγὸς ἔστυχε γλύτωσα
ἀπὸ τὸν καταραμένον αὐτὸν ἀγρίο
χοῖρο. Ἀπὸ δὴ καὶ πέρα ἀπαγο-
ρεῖται τὸ κυνήγι.

Τὸ σκοτεινὸν αἴνιγμα τοῦ ψυχικοῦ κόσμου

Ζῶα ποὺ εἶναι ΜΕΝΤΙΟΝ

Τὰ καταπληκτικὰ πειράματα
ἐνὸς γερμανοῦ δόκτορος

Κατ' ἐπανάληψιν πληροφοροῦμεθα
ἀπὸ τὸν Τύπον γιὰ τὴν ὑπαρξίν «σοφῶν»
ζῶων ἢ περιστασιαστὰ εἰς τὰ ἱπποδρ-
μαστὰς ἐπιδείξεις τῆς σοφίας των. Κά-
θε φορὰ ποὺ ἐμφανίζεται ἓνα τέτοιο
ζῶον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πολὺ κοινὸν ποῦ, ἢ
θαυμάζει ἀπόλυτα ἢ ἀποδίδει εἰς δια-
φορὰς ἀπάτες τῆς ἐπιδείξεως, ὑπάρχουν
ἐπιστήμονες ὁποῖοι ἄλλοι μὲν ἀρ-
νοῦνται ἀπόλυτως τὸ δυνατόν τῶν τοι-
ούτων κατασκευασμῶν ἐκ μέρους τῶν
ζῶων, ἐνῶ ἄλλοι τάσσονται μὲ σοβαρὰ
ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς ἀντιθέσεως νο-
μοῦν τῶν κατασκευῶν ἀδελφῶν μας.
Ἐν προκειμένῳ εἶνε ἐνδιαφέροντα
τὰ πειράματα τὰ ὁποῖα εἰς ἓνα κτήμα
παρὰ τὸ Τρέζεμπουργκ εἰς τὸ Χάρτς
τῆς Γερμανίας ἐνεργεῖ πρὸ ἑτῶν ἑνῶς
ζωοφίλος καὶ ἐρασιτέχνης μελετῆς τῆς
νοημοσύνης καὶ τῆς ψυχολογίας
τῶν ζῶων, ὁ κ. Κ. Καϊνίχ.

Κατ' αὐτὸν—καὶ δὲν εἶνε ὁ πρῶτος
τῶν ζωοφίλων (διότι κατὰ τὴν δαθείαν
καὶ ἀληθινὴν ῥῆσιν πρέπει νὰ ἀγαπᾶς
κάτι γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃς) ὁ ὁποῖος ὑ-
ποστηρίζει τὴν ἀρχὴν αὐτὴν—δὲν ὑπερ-
πονητικῶς «κακὰ ζῶα» ἀλλὰ
ζῶα τὰ ὁποῖα «κατέστησαν κακὰ» λό-
γῳ ἐσφαλμένης συμπεριφορῆς πρὸς αὐ-
τὰ ἢ λόγῳ συνεχῶς κακίας καὶ θαλα-
σιστρίας ἀκαθαρσίας ἐν ἑαυτοῖς. Ἐν-
ταῦτα τῶν ζῶων, λέγει ὁ ἐρασιτέχνης
αὐτὸς ἐπιστήμων, τὰ ζῶα ἀποτελοῦν
ἀκόμη γιὰ τὸν ἄνθρωπον ἓνα πραγμα-
τικὸ μυστήριον, τοῦ ὁποῖου εἶνε ὁλο-
κλήρως, δὲν εἶνε εὐκόλως εἰς τὸν καθῆκον
νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν. Ἡ ἐκδήλωσις τοῦ
ἐσωτερικοῦ ἐγὼ τῶν ζῶων ἐξαρτᾶται
ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον θὰ τοὺς
φάγῃ ὁ κύριός τους, ὁ ἄνθρωπος, ὁ
ὁποῖος τὰ ὀρίζει καὶ τὰ κρατᾷ πλησίον
τοῦ διὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον.
Εἶνε γνωστὸν ἄλλως, τε εἰ, καὶ ἐμεῖς
ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀνοίγουμε τὸν ἐσωτερι-
κὸν μας κόσμον εἰς τὸν πρῶτον τυχόν-
τα, ἀλλὰ μόνον εἰς ὁποῖον μὰς δείξει
κατανοήτων καὶ δυνατοτήτων τῶν
ζῶων ἐξαρτᾶται ὡς ἐκ τούτου ἀπὸ τὸν
ἄνθρωπον ποὺ θὰ ἀσφαλῇ μὲ αὐτὰ μὲ
προσοχὴν καὶ φροντίδα. Φαίνεται δὲ ὅτι
ὁ κ. Καϊνίχ ἔχει ὅπως ἰδιαίτερα χαρί-
σματα ποὺ τὸν κάνουν ἀγαθὸν εἰς
ὅλα τὰ ζῶα ἐν γένει καὶ τοῦ ἐπιτρέ-
πει νὰ κατανοῇ εὐκολώτερον ἀπὸ
πολλοὺς ἄλλους τὰς ψυχολογικὰς ἐκδηλώ-
σεις τῶν φίλων του, τῶσον τῶν

ἀγρίων ζῶων ὅσον καὶ τῶν ἀπὸ αὐτὰ
καταγομένων οἰκτιρῶν, τοιούτων, δὲν
πρόκειται—καὶ δὲν ἰδιαίτερος νὰ τονι-
σθῇ τοῦτο—περὶ τῶν συνήθων ἐγνωσ-
τῶν ἢ ἀγνωστων μέσων τὰ ὁποῖα μεταχει-
ρίζονται οἱ διάφοροι ἐπιχειρηματῆς ποὺ
χρησιμοποιοῦν τὰ ζῶα πρὸς πλουτισμὸν.
Τὰ ἄλογα καὶ οἱ σκύλοι π.χ. ἔχουν ἀρ-
κετὴν νοημοσύνην ὥστε νὰ μὴ ποῦν κα-
νεῖς μὲ ὑπομονὴν γὰρ τοὺς μάθη νὰ ἀπαν-
τοῦν εἰς ὁρισμένους σχεδὸν ἀσχετοὺς
διὰ τὸ κοινὸν καὶ τοὺς ἄλλους κινή-
σεις, μὲ ὁρισμένα κτηνάρια τῆς ὁπλῆς
ἢ τοῦ ποδοῦ. Ἀμέσως διαφαιδρῶνται
τὸ «σοφὸ ἄλογον» ἢ ὁ «σοφὸς σκύλος»
ποὺ ξέρουν νὰ μετροῦν. Εἰς τὰς περι-
πτώσεις αὐτὰς ὁμοῦ δὲν πρόκειται περὶ
πραγματικῆς «κρίσεως» τῶν ζῶων ἀλλὰ
ἐπὶ ἐπιχειρήσεως ἐκπαίδευσίν των.
Εἰς τὴν περιπτῶσιν τῶν ζῶων τοῦ Τρέ-
ζεμπουργκ τὰ πράγματα ἔχουν ἄλλως.

Ὁ κ. Καϊνίχ προσπαθεῖ νὰ ἐκπαιθεῖ καὶ
νὰ ἀναπτύξῃ τὴν προσημαστικὴν κρίσιν
καὶ νοημοσύνην τῶν ζῶων—τῶν πλέον
διαφορῶν μεταξὺ τους—καὶ νὰ τὰ φέρῃ
εἰς ὅλον καὶ ἀνώτερον ἐπίπεδον διὰ
συνεχοῦς ἐκπαίδευσιν ἐννοεῖται μὲ στα-
θερότητα ἀλλὰ καὶ μὲ ἀπόλυτη συμπα-
θείαν καὶ ἀγάπην πρὸς αὐτὰ. Τὰ ζῶα—
κατὰ τὸν κ. Καϊνίχ—ἀναγνωρίζουν εἰς
τὸν ἄνθρωπον ἓνα «ἀρχηγόν» ὅπως ἐ-
κείνον ποὺ ἔχουν πάντα ὅταν προχωροῦν
ἅμα μὲτ' αὐτὸν ἢ πετοῦν σὲ σιμῆ-
νους, ἔχουν ἀρχηγὸν ἀντιθέτως ἀκούη-
νους, τὸν ὁποῖον προσπαθοῦν νὰ ἀκολου-
θῶσιν εἰς ὅτι τοὺς ἐπιτρέπει ἡ φύσις
τους, ἢ νοημοσύνην τους, καὶ ὁ ψυχισμὸς
τους ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος καταρθάνει
εἰς κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥτιον δαίμων νὰ
ἐπιπύρῃ, ἐπαναλαμβάνουμεν, καὶ νὰ ἀ-
ναπτύξῃ τῆς διαφόρας ἱκανότητάς των.
Καὶ αὐτὴ ἡ θεωρία, κατὰ πᾶσαν πιθανό-
τητα, δὲν εἶνε ἀπόλυτως ἀκρίβης, δι-
ότι ἔχουμε πλείστα παραδείγματα ἐκ-
δηλώσεως, ἀφισώσεως, τρυφερότητας,
αὐταθυσίας καὶ πραγματικῆς νοημοσύ-
νης τῶν ζῶων, ἐκτὸς τῶν περιγῶν ἐκ-
δηλώσεως προαισθητικῶς ποὺ ἔχουν πα-
ρατηρηθῇ τῶσον συχνά. Ἀλλ' ἂς ἀνα-
φέρουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα
ποὺ ἐπέτυχε μὲ τὴν ἀγάπην καὶ καὶ τὴν
ὑπομονὴν τοῦ Γερμανοῦ ζωοφίλου.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ζῶων τὰ ὁποῖα
διατρεφῆ, ἐξημερώθη καὶ παρακολού-
θει, εἶνε καὶ κοικοῦδάκι καὶ ἀγρίο
χοῖροι. Ἀναφέρουμε ἰδιαίτερος αὐτὰ τὰ
ζῶα, διότι μὲ αὐτὰ ἐπέτυχε μοναδικὰ

Ὁ ἀγρίοχοῖρος ὑποδεικνύει μὲ τὴν μουσουλὰ του τὰ δάκτυ-
λα ποὺ διαλέγει ὁ πειραματιζόμενος τὸν ὁποῖον δὲν θέλει.

Ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων μὲ τὴν κοικοῦδάκι του, ποὺ ἐπιδεικνύει κα-
ταπληκτικὴν νοημοσύνην εἰς διάφορα πειράματα.

μὲ δλὴ τὴν ἐντασι, τὰ περὰ τῆς, γιὰ
παῖδιά τὰ ἀνοικοκλίνει μόνον σὲ ἥμισυ
καὶ γιὰ μωρὰ εἰς τὸ τέταρτον... Ὁ ἀ-
γρίοχοῖρος ἐξ ἄλλου, τὸν ὁποῖον ὀνομα-
ζει «πιντὴλ» ἔχει μιά ἰδιαίτερη διαί-
σθησιν, ἡ ὁποία τοῦ ἐπιτρέπει... νὰ δια-
βάξῃ τὴ σκέψιν τοῦ κυρίου του.
Πράγματι, ὅταν ὁ κ. Καϊνίχ, ὁ ὁποῖος
διαβάξῃ ἓνα θιγλὸν σὲν κῆπον τοῦ «σκέ-
πεται μόνον» νὰ εἶναι περίστο μὲ τὸν
«πιντὴλ», τὸ ζῶον σηκώνεται, δείχνει
σημεῖα ἀνησυχίας, πηγαίνει ὅπως εἶπε
τὴν πόρτα, περιμένοντας νὰ σηκωθῇ γιὰ
νὰ ἐθῶναι μὲτ' αὐτὸν. Μόλις ὁμοῦ ὁ κύριός
τοῦ ἀλλάξῃ σκέψιν, τὸ ζῶον κάθεται ἄ-
μεσως σχεδὸν καὶ πάλι ἡσυχῶ στὴ θέσιν
τοῦ. Ἐπειτα, ἔχει καταρθῶσαι νὰ δια-
κρίνῃ κάλλιστα τὰ 5 δάκτυλα τὰ ὁποῖα
ἐξοφλεῖ μὲ κτηνάρια τοῦ ρόγγους
τοῦ, ἀπὸ τῆς ἑνός γιὰ τὸν μέγα-
λο δάκτυλον, διὸ γιὰ τὸν δεικτικὸν καὶ ὁ-
σοῦ καὶ ἔξω, ὅταν μόνον τοῦ ἀνομι-
αῖν τὰ δάκτυλα χωρὶς νὰ τοῦ τει-
νεῖν καὶ τὸ χεῖρ, ἀντιθέτως, ὅταν τοῦ
τείνῃ τὸ χεῖρ καὶ ὁ ἀνομιᾶσιν τὰ δά-
κτυλα καὶ δχι κατὰ σειράν, τὰ δάκτυλα
τοῦ ἀριστεροῦ. Ὁ ἀγρίοχοῖρος χωρὶς
ποτέ κανένα δυστάγμα καὶ χωρὶς κα-
νένα λάθος δείχνει, ἐγγιζόντας τὸ μὲ τὸ
ρόγγυον του, τὸ ἀντίστοιχον δάκτυλον
εἰς τὸ χεῖρ τοῦ κ. Καϊνίχ. Ποῖας ἐκπλη-
ξίας μὰς ἐπιφύλασσει ἀκόμη ἡ ψυχο-
λογία τῶν ζῶων;

Ἑλληνικὰ τραγοῦδι

Λευκὸ καλύδι

Ἔκει, ποὺ οἱ κοστανιὲς χυτᾷ,
χλωρόφυλλα, λαμπράδα
κλωνάκια ἐνεμίζουν,
καὶ ῥοδωσάντα οἱ ἡλιεῖς
οἱ γαλανόφυλλες ἑλῖες
πολύκαρπες γυμνίζου.

Μικρὰ τὰ καμαράκια τοῦ
καὶ τὰ παραθύρια τοῦ
κι' ὁλο μικροπλάσμιον.
Τόσο μικρὰ, ὅσο ποὺ μὴ ποῦν
ἦν ἑδύχια νὰ χωρεῖ.
—Τί κράνα ποὺ εἶναι ξένοι!

Τὰ κεράσια

Στὴ μικρὴ μου κεράσια
κρεμασμένα
ντροπαλὰ, μικροκρυσμῆνα
μέσ' στὴν φύλλον τῆς βροαῖας
ροδοκρινίζου,
σὺν χελιδνὰ ποὺ φίλα.

λαχταροῦνε,
μὰ δὲ θέλουν νὰ τὸ ποῦνε
καὶ γελῶν μὲ μαργαριτὰ
καὶ μὲ δαυμονίζου.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΝΤΙΟ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ!

Μιά ανέκδοτη νουβέλλα του ΠΩΛ ΜΟΡΑΝ

5ον
Δέν ένοιωσε τόν εαυτόν της τόσο ελαφρόν, τόσο ελεύθερον. Μεγαλώνει μικρές λεοπαρδαλές και δίνει διαταγές στους ύψιστους του κορσικανού, που την λένε «κυρία διοικήτρια».

«Επειδή δέν έχει μπανιέρα παίρνει τόν λουτρό της μέσα σέ μία πιρόγα. Κάθετα σέ γεύματα όπου υπάρχουν περισσότερες μπουκάλες παρά καλεσμένους. Στά γεύματα αυτά έρχεται μία δασκάλα. Ένας Ρώσος φαρμακοποιός και ο ταχυδρόμος που φέρνει τόν γραμμόφωνό του. Οι άντρες έτοιμάζουν τή σαλάτα μέ πολύ ντομάτες και πίνουν πολύ κρασί.

Όλοι αυτοί οι αυτόεξοριστοί υποδέχτηκαν τήν Παμελά σάν νά ήταν καρδιοασκασιμένη. Δεν μπορούν νά καταναλώσουν πώς είνε δυνατόν ένας πλούσιος νά πάει στην 'Αφρική.

Όσοσο ή Παμελά πηγαίνει στό ψάρεμα και στό κυνήγι, ζή σάν φοιτήτρια, που κάνει τίς διακοπές της στά Βραχώδη Όρη. "Αν δέν έχανε τόν «Μαμουθ» δέν θα βρισκόταν τώρα εκεί και ίσως θα έκανε τήν ώραριότερη περιπέτεια της ζωής της...

Είς ένα από τ' ατέλειωτα εκείνα γεύματα, ή Παμελά εοχμήσισε τήν εντύπωση ότι κάποιος τήν παρατηρεί. Έσπασκε τόν θάλεμα. "Οχι, κανείς δέν τήν εκνέπει. Μιλώσαν γιά διάφορα φάρμακα που κατασκευάζουν οι νέγροι από τους καρπούς τών φοινίκωνδένδρων.

Οι λάμπες εφώτιζαν τά πρόσωπα τών καλεσμένων, που είχαν γίνει πολύ κόκκινα. Νυχτερίδες πετούσαν μέσα στό δωμάτιο. "Ο ανεμιστήρας, κατά κανονικά διαστήματα έσπελνε άπάντων απ' τόν κεφάλι τους ρεμπέτα έστού άέρος.

Η Παμελά ανασήκωσε, έσπασκε τόν θάλεμα προς τόν ανεμιστήρα που κινείταν άπ' τήν άριση και ύστερα τόν γαλήλασε, ως πού έβρασε σ' ένα σκετείν διάδρομο. Τότε είδε δύο λευκά στίγματα καρφομένη άπάντων της...

Τό σκατόδι έκτερινε μιάν άνθρωπινη ύπαρξη: ήταν ένας νέγρος, γυνώς, κορμιασμένος στό πάτωμα. Είχε δέχον ένα σκούνα στό πούκι, και καθώς τόν κοινούσε, έδινε κίνηση στόν ανεμιστήρα που ήταν επάνου στόν νταβάν.

«Εμοιάζε μ' ένα θηρίο που άναπαύεται αυτός ο νέγρος, μέ τά πολυά τόν μάτια. Φαίνονταν σάν κοιμισμένους, έτοιμους όμως νά πηδήσουν άπάντου.

Η Παμελά τόν είδε νά κάνει μία κορμιομένη κίνηση γιά νά προσβήξή τόν σπιν. Έπειτα γιά νά τ' άφρη, τέλος γιά νά τόν εναπαρή. Έν συγκρίσει, προς τους θορυβώδεις εκείνους Εσποαίους, φαίνονταν ήρεμος, γεμάτος περιφρόνηση, μέ μιάν έκφραση σκληρή, που άρρεσε τής Παμελάς. Δεν είχε ιδή ως τώρα άλλον άντρα, ούτε τόσο άγριο, ούτε τόσο ώραιο.

Οι άλλοι έξοκολούθουσαν νά συζητούν γιά διάφορες άρρώστειες και γιά φάρμακα.

—Πόσον καιρό τόν έχετε αυτόν τόν νέγρον που γυρίζει τόν ανεμιστήρα; έρώτησε ή Παμελά τόν οικοδεσπότη.

—Σήμερα τόν πέρνω, τόν πέρνω... Είπε φυλακισμένος, φυσικά, όπως όλοι οι ύπαιρται εδώ πέρα... Τόν κατηγορούν γιά μιάν ύπόθεση μαγανειάς... Είνε υιός ενός φυλάργου... Θέλετε νά πάμε στό σολόνι γιά τόν καφέ;

Όταν σηκώθηκε από τόν τραπέζι ή Παμελά έπλησιασε τόν νέγρον. Οι λάμπες τόν εφώτιζαν τώρα δολοκλήρον, άλλα ήταν τόσο μαύρος, ώστε τά φώτα έσθουσαν άπάντου του. Μόλις και μετά όίσε διατήρησε λίγο φώς στις γάμπες και στις πλάτες.

Όλα τά χαρακτηριστικά του έσθουσαν στή σκιά, εκτός απ' τά τριγωνικά του μάτια. Αλλάγλωφο σέ κάθε μάγουλο είχε από έναν σταυρό. Μιά δύσκολη έξαιρετική ήταν ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του.

Η Παμελά έπέστρεψε άπό μπροστά του και τού βάλε στό χέρι ένα χάρτινο τάλληρο. "Ο νέγρος τόν πήρε, άλλα τόν πρόσωπό του δέν έφωτίστηκε γι' αυτό. Δεν εοχαρίστησε καν, φαίνονταν σάν έζυλινο είδωλο,

έχουν τόν άπατηλό όνομα εμοτίθα τών νέγρον».

Οι μαύροι της 'Αφρικής έπρωτιμώσαν τις άγριες λαϊκές μελωδίες τών Ρώσων. Όταν άκουαν καμιά τέτοια μελωδία οι νέγροι έμαείοντο γύρω στό γραμμόφωνο, κοιλουριασμένοι κατά γής, ή έσταν όρθοί ή έταλάνοντο τόν κορμί τους, άκούλουθώντας τόν ρυθμό τού τραγουδιού. Μόνο τά έλεφάντινα θραχίδια τους διακρίνοντο στό σκοτάδι. "Ο Μαριαντού δέν έπρόφρανε λέξη, άλλα κατόρθωνε νά επιδώλλεται σέ όλους, μέ τήν κορμιοστασία και τά φερσιματα, άν και ήταν φυλακισμένος.

Κάποτε ή Παμελά έπαρνε τόν λουτρό της σ' ένα ποτάμι που φαίνονταν σάν άπό άσημένιο χαρτί, στό φώς τού φεγγαριού. "Ο νέγρος χτυπούσε τόν νερό μ' ένα καλάμι κ' έφώναζε γιά ν' άπομακρύνει τους κροκοδείλους. Μετά στεκόνταν σαστισμένος και παρατηρούσε τήν γυνίνα της Παμελάς, σάν νά κούταζε γιά πρώτη φορά τόν χιόνι...

Μιά νύχτα που είχαν θυγή σέ κυνήγι, πολύ μακριά, άκούστηκε ο ήχος ενός τάμ-τάμ.

—Είνε οι δικοί μου, είπε ο νέγρος. "Ελα.

—Οχι, είνε άργά. —Έλα! —Είμαστε πολύ μακριά. —Δόμοιό τόν άπλον σου. Κάθε άντρας έχει ανάγκη από μία γυναίκα και ένα όπλο.

«Επειτα άρπαξε τήν Παμελά, τήν έσήκωσε στήν πλάτη του και και άρχισε νά τρέψη σάν άγριοκάτακο.

«Επρωχόρησαν έτσι, ως πού έφτασαν σ' ένα χωριό μέ τόσο στενούς και στραβάς δρομάκους, που έμοιαζε μέ λαβύρινθο. Κάθε φορά που ένομιζαν πώς έβρασαν στό κέντρο του χωριού, εκεί απ' όπου έρχονταν ο ήχος τών τυμπάνων, ένας τοίχος τόσο έκλεινε τόν δρόμο.

«Επί τέλους έφθασαν σέ μία μεγάλη σήλη που άποτελούσε τόν κέντρο του χωριού. Μιά μικρή όρχηστρα από τάμ-τάμ έκανε αυτό τόν πανδαμύμνο. Άλλά μιάς έμπηκαν, όλα έσταμάτησαν: και ή μουσική και ο χορός.

«Ο Μαριαντού έφριψε μερικά έζοια στή φωτιά που ήταν στή μέση, κ' έφωτίστηκαν καλλίτερα τά πόδια τών νέγρον μέ τά χάλκινα θραχίδια. Έπειτα ή μουσική έσάνησε, έκανε τόν ρυθμό της πιο γοργόν και σέ λιγάκι μαζεύτηκε όλο τόν χορό. "Ο χορός άρχισε πάλι, άπαλός στήν άρχη, πιο γοργός κατόπι.

«Ο δρόμος γεμάτος, άστρα. Τά στήθη τών γυναικών έτρεμαν σάν τραγμένα άπό τόν πυρετό ή από μιάν ατέλειωτη άνταρχίλλα. Και ο ένας έσπρωχνε τόν άλλον, σάν νά έπρόκειτο νά σκετώσουν κανένα ύποπτοάνον. Τά κορίτσια έτριγυρίζαν τόν Μαριαντού κ' έφώναζαν απ' τή χαρά τους, που έσανύρισε. Οι προυνόντες τού χωριού χτυπούσαν τά χέρια, τά μικρά παιδιά έτρεφαν νά κρυφτούν στις καλόδες τους. Οι πιο περίεργοι είχαν άνακαρρηγή στις στέγες, που έλυγίζαν στό θάρος τους.

Η Παμελά Φρήντιαν δέν ήταν πιά ή λευκή γυναίκα προς τιμήν της οποίας δίνεται μία έορτή. Κανείς δέν τήν έπρόσεχε. Τά θάλεμματα όλων ήταν άλλοι καρφωμένα. Γιατί τώρα ο Μαριαντού, ο γιος τού άρχηγού, έχόρευε και όλα τά μέλη του έλύγισαν θαυμαστά, και ή ματιά του έμοιαζε μέ τή ματιά τής άντίλοπης και κρατούσε στά δόντια τόν ιερό έθλημα, ένα μικρό έζυλινο σκήπτρο που τόν σφαινούριζε κάποτε άπάντου απ' τά κεφάλια τών άλλων.

Η Παμελά δέν κατόρθωνε νά ξεκολήση τόν θάλεμα της άπό τόν πρόσωπο τήν ίκα νοπολήρη τού, σάν τόν πρόσωπο ενός ήμιθέου. Από τόν πολύ χορό είχε γίνει μία λακούβα στή γή.

«Έλα, της είχε πih... Είμαι πλούσιος και στήν καλούδα μου δέν θέρεη ποτέ. Οι γυναίκες μου είνε όλες καλόθερμες νες...».

Κ' εκείνη έπληξε. Θά τού μάθαινε τή μελαγχολία, τόν άλκοόλ, τά φίλα και τόσα άλλα πράγματα τών λευκών.

Οι μαύρες τήν έτριγύρισαν, τήν έζωσαν, έσφίχτηκαν επάνου της. Μιά παράξενη μωραδιά, χαρακτηριστική στους νέγρους της 'Αφρικής, της προκάλούσε τήν ήδονή, άλλα και τήν έθρόνιασε συγχρόνως.

Η Παμελά ένοιωσε ότι έμπαίε σάν κόσμο τών νέγρον και ότι γινόταν ένα πράγμα μαζί τους.

Στόν ήχο τού τάμ-τάμ έβρισκε τήν έκσταση εκείνη και τή ζάλη που είχε ζητήσει στις τζαζ-μπάντ της Μοναχότρες, κατά τίς ώρες της μεγάλης μέθης.

Άρκετά είχε παραστήσει τήν λευκή! Γιατί νάναι περίφημη γιά μία πρόδο, που τήν είχε δανειστή; Η πρόσδος γι' αυτήν ήταν τώρα νά έσαναυρήσει στή γή τών προγόνων της, μέ μιάν ένωση άρμονική και έκπληκτηκή.

«Ετσι ή Παμελά έσχισε τόν φόρεμά της, επέταξε τόν μαργαριταρένιο περιδέραιο, άφισε σέ μία γωνία τήν καρμάνινα μέ τά φυογιγία, επέταξε σπόν άέρα τά λεστά της κ' έκανε γούστο μέ τους άγρούς εκείνους που έπασαν μέ τά μούτρα και νά τά πάρουν.

«Ο Μαριαντού τήν έσφιξε στήν άγκαλιά του. Τήν έγάδισε μέ τήν λεϊαν επιδερμίδα του. Και δέν τρελλάθηκε, θέλοντας γυνίκα μία λευκή γυναίκα, όπως διατείνονται οι πορτανοί της Βιργίνιας.

Άρπαξε τήν Παμελά, όπως θα άρπαζε μιάν ύποαίδητοτε άλλη γυναίκα, γιατί, όπως όλοι οι άντρες της φυλής του, ένδιαιφέρονταν κ' αυτός όχι γιά τήν ποιότητά, άλλα γιά τήν ποσότητά. Και ή Παμελά ήταν δική του τώρα, άντικ έπλησθή σ' αυτό τόν πλήθος που έβόωνε χορεύοντας σάν ήχο τών τάμ-τάμ. Άντιό Νέα Υόρκη!

Η Παμελά Φρήντιαν δέν ήταν πιά ή λευκή γυναίκα προς τιμήν της οποίας δίνεται μία έορτή. Κανείς δέν τήν έπρόσεχε. Τά θάλεμματα όλων ήταν άλλοι καρφωμένα. Γιατί τώρα ο Μαριαντού, ο γιος τού άρχηγού, έχόρευε και όλα τά μέλη του έλύγισαν θαυμαστά, και ή ματιά του έμοιαζε μέ τή ματιά τής άντίλοπης και κρατούσε στά δόντια τόν ιερό έθλημα, ένα μικρό έζυλινο σκήπτρο που τόν σφαινούριζε κάποτε άπάντου απ' τά κεφάλια τών άλλων.

Η Παμελά δέν κατόρθωνε νά ξεκολήση τόν θάλεμα της άπό τόν πρόσωπο τήν ίκα νοπολήρη τού, σάν τόν πρόσωπο ενός ήμιθέου. Από τόν πολύ χορό είχε γίνει μία λακούβα στή γή.

λευκή γυναίκα προς τιμήν της οποίας δίνεται μία έορτή. Κανείς δέν τήν έπρόσεχε. Τά θάλεμματα όλων ήταν άλλοι καρφωμένα. Γιατί τώρα ο Μαριαντού, ο γιος τού άρχηγού, έχόρευε και όλα τά μέλη του έλύγισαν θαυμαστά, και ή ματιά του έμοιαζε μέ τή ματιά τής άντίλοπης και κρατούσε στά δόντια τόν ιερό έθλημα, ένα μικρό έζυλινο σκήπτρο που τόν σφαινούριζε κάποτε άπάντου απ' τά κεφάλια τών άλλων.

Η Παμελά δέν κατόρθωνε νά ξεκολήση τόν θάλεμα της άπό τόν πρόσωπο τήν ίκα νοπολήρη τού, σάν τόν πρόσωπο ενός ήμιθέου. Από τόν πολύ χορό είχε γίνει μία λακούβα στή γή.

«Έλα, της είχε πih... Είμαι πλούσιος και στήν καλούδα μου δέν θέρεη ποτέ. Οι γυναίκες μου είνε όλες καλόθερμες νες...».

Κ' εκείνη έπληξε. Θά τού μάθαινε τή μελαγχολία, τόν άλκοόλ, τά φίλα και τόσα άλλα πράγματα τών λευκών.

Οι μαύρες τήν έτριγύρισαν, τήν έζωσαν, έσφίχτηκαν επάνου της. Μιά παράξενη μωραδιά, χαρακτηριστική στους νέγρους της 'Αφρικής, της προκάλούσε τήν ήδονή, άλλα και τήν έθρόνιασε συγχρόνως.

Η Παμελά ένοιωσε ότι έμπαίε σάν κόσμο τών νέγρον και ότι γινόταν ένα πράγμα μαζί τους.

Στόν ήχο τού τάμ-τάμ έβρισκε τήν έκσταση εκείνη και τή ζάλη που είχε ζητήσει στις τζαζ-μπάντ της Μοναχότρες, κατά τίς ώρες της μεγάλης μέθης.

Άρκετά είχε παραστήσει τήν λευκή! Γιατί νάναι περίφημη γιά μία πρόδο, που τήν είχε δανειστή; Η πρόσδος γι' αυτήν ήταν τώρα νά έσαναυρήσει στή γή τών προγόνων της, μέ μιάν ένωση άρμονική και έκπληκτηκή.

«Ετσι ή Παμελά έσχισε τόν φόρεμά της, επέταξε τόν μαργαριταρένιο περιδέραιο, άφισε σέ μία γωνία τήν καρμάνινα μέ τά φυογιγία, επέταξε σπόν άέρα τά λεστά της κ' έκανε γούστο μέ τους άγρούς εκείνους που έπασαν μέ τά μούτρα και νά τά πάρουν.

«Ο Μαριαντού τήν έσφιξε στήν άγκαλιά του. Τήν έγάδισε μέ τήν λεϊαν επιδερμίδα του. Και δέν τρελλάθηκε, θέλοντας γυνίκα μία λευκή γυναίκα, όπως διατείνονται οι πορτανοί της Βιργίνιας.

Άρπαξε τήν Παμελά, όπως θα άρπαζε μιάν ύποαίδητοτε άλλη γυναίκα, γιατί, όπως όλοι οι άντρες της φυλής του, ένδιαιφέρονταν κ' αυτός όχι γιά τήν ποιότητά, άλλα γιά τήν ποσότητά. Και ή Παμελά ήταν δική του τώρα, άντικ έπλησθή σ' αυτό τόν πλήθος που έβόωνε χορεύοντας σάν ήχο τών τάμ-τάμ. Άντιό Νέα Υόρκη!

Η Παμελά Φρήντιαν δέν ήταν πιά ή λευκή γυναίκα προς τιμήν της οποίας δίνεται μία έορτή. Κανείς δέν τήν έπρόσεχε. Τά θάλεμματα όλων ήταν άλλοι καρφωμένα. Γιατί τώρα ο Μαριαντού, ο γιος τού άρχηγού, έχόρευε και όλα τά μέλη του έλύγισαν θαυμαστά, και ή ματιά του έμοιαζε μέ τή ματιά τής άντίλοπης και κρατούσε στά δόντια τόν ιερό έθλημα, ένα μικρό έζυλινο σκήπτρο που τόν σφαινούριζε κάποτε άπάντου απ' τά κεφάλια τών άλλων.

Η Παμελά δέν κατόρθωνε νά ξεκολήση τόν θάλεμα της άπό τόν πρόσωπο τήν ίκα νοπολήρη τού, σάν τόν πρόσωπο ενός ήμιθέου. Από τόν πολύ χορό είχε γίνει μία λακούβα στή γή.

«Έλα, της είχε πih... Είμαι πλούσιος και στήν καλούδα μου δέν θέρεη ποτέ. Οι γυναίκες μου είνε όλες καλόθερμες νες...».

Κ' εκείνη έπληξε. Θά τού μάθαινε τή μελαγχολία, τόν άλκοόλ, τά φίλα και τόσα άλλα πράγματα τών λευκών.

Οι μαύρες τήν έτριγύρισαν, τήν έζωσαν, έσφίχτηκαν επάνου της. Μιά παράξενη μωραδιά, χαρακτηριστική στους νέγρους της 'Αφρικής, της προκάλούσε τήν ήδονή, άλλα και τήν έθρόνιασε συγχρόνως.

Η Παμελά ένοιωσε ότι έμπαίε σάν κόσμο τών νέγρον και ότι γινόταν ένα πράγμα μαζί τους.

Στόν ήχο τού τάμ-τάμ έβρισκε τήν έκσταση εκείνη και τή ζάλη που είχε ζητήσει στις τζαζ-μπάντ της Μοναχότρες, κατά τίς ώρες της μεγάλης μέθης.

Άρκετά είχε παραστήσει τήν λευκή! Γιατί νάναι περίφημη γιά μία πρόδο, που τήν είχε δανειστή; Η πρόσδος γι' αυτήν ήταν τώρα νά έσαναυρήσει στή γή τών προγόνων της, μέ μιάν ένωση άρμονική και έκπληκτηκή.

«Ετσι ή Παμελά έσχισε τόν φόρεμά της, επέταξε τόν μαργαριταρένιο περιδέραιο, άφισε σέ μία γωνία τήν καρμάνινα μέ τά φυογιγία, επέταξε σπόν άέρα τά λεστά της κ' έκανε γούστο μέ τους άγρούς εκείνους που έπασαν μέ τά μούτρα και νά τά πάρουν.

«Ο Μαριαντού τήν έσφιξε στήν άγκαλιά του. Τήν έγάδισε μέ τήν λεϊαν επιδερμίδα του. Και δέν τρελλάθηκε, θέλοντας γυνίκα μία λευκή γυναίκα, όπως διατείνονται οι πορτανοί της Βιργίνιας.

Άρπαξε τήν Παμελά, όπως θα άρπαζε μιάν ύποαίδητοτε άλλη γυναίκα, γιατί, όπως όλοι οι άντρες της φυλής του, ένδιαιφέρονταν κ' αυτός όχι γιά τήν ποιότητά, άλλα γιά τήν ποσότητά. Και ή Παμελά ήταν δική του τώρα, άντικ έπλησθή σ' αυτό τόν πλήθος που έβόωνε χορεύοντας σάν ήχο τών τάμ-τάμ. Άντιό Νέα Υόρκη!

Η Παμελά Φρήντιαν δέν ήταν πιά ή λευκή γυναίκα προς τιμήν της οποίας δίνεται μία έορτή. Κανείς δέν τήν έπρόσεχε. Τά θάλεμματα όλων ήταν άλλοι καρφωμένα. Γιατί τώρα ο Μαριαντού, ο γιος τού άρχηγού, έχόρευε και όλα τά μέλη του έλύγισαν θαυμαστά, και ή ματιά του έμοιαζε μέ τή ματιά τής άντίλοπης και κρατούσε στά δόντια τόν ιερό έθλημα, ένα μικρό έζυλινο σκήπτρο που τόν σφαινούριζε κάποτε άπάντου απ' τά κεφάλια τών άλλων.

Η Παμελά δέν κατόρθωνε νά ξεκολήση τόν θάλεμα της άπό τόν πρόσωπο τήν ίκα νοπολήρη τού, σάν τόν πρόσωπο ενός ήμιθέου. Από τόν πολύ χορό είχε γίνει μία λακούβα στή γή.

«Έλα, της είχε πih... Είμαι πλούσιος και στήν καλούδα μου δέν θέρεη ποτέ. Οι γυναίκες μου είνε όλες καλόθερμες νες...».

Κ' εκείνη έπληξε. Θά τού μάθαινε τή μελαγχολία, τόν άλκοόλ, τά φίλα και τόσα άλλα πράγματα τών λευκών.

Οι μαύρες τήν έτριγύρισαν, τήν έζωσαν, έσφίχτηκαν επάνου της. Μιά παράξενη μωραδιά, χαρακτηριστική στους νέγρους της 'Αφρικής, της προκάλούσε τήν ήδονή, άλλα και τήν έθρόνιασε συγχρόνως.

Η Παμελά ένοιωσε ότι έμπαίε σάν κόσμο τών νέγρον και ότι γινόταν ένα πράγμα μαζί τους.

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Στις τρεις ώρα τόν πρωί γύρισα στό σπίτι μου, στή λάντλεϊ — Στρήν. ύστερα άπό μία εύθυμη νύχτα στό Πικαντίλλυ κ' έτοιμαζόμου νά κοιμηθώ, όταν άκούσα άέσπωνα δυνατούς χτύπους στήν πόρτα μου. Κτύπαζε λοιπόν άπό τόν παράθυρο κ' άμέσως έκουσα μία φωνή, πνιγμένη άπό τήν άγωνία νά μου λέει:

—Ράλστον, Ράλστον, γιά τήν άγάπη τού Θεού, ένοιάζε... "Ηταν ακόμα πολύ σκοτεινά κ' έτσι δέν μπόρεσα νά διακρίνω τόν άλλόκοτο αυτόν επισκέπτη μου.

—Ναι, ναι, κατεβαίνω άμέσως... τού άπάντησα. Μά, ποίος είστε;

—Ω, Ράλστον, κάνε γρήγορα! Θά σου έξηγήσω... Είμαι ο "Άρθουρ Τρέμπερτ!... Θέλω νά σου μιλήσω! Μού συμβαίνει κάτι τρομακτικό!

«Έρριξα κάτι στις πλάτες μου και κατέβηκα γρήγορα τή σκάλα. Μόλις άνοιξα τήν πόρτα, πρόσεξα ότι ο "Άρθουρ ήταν παρομοιωμένος τόν άπ' άρτο μου, τή φρίκη και τήν άγωνία του. Τόν έπιασα άπό τόν μπράτσο και τόν ώδηγήσα άμέσως στό σαλόνι.

Τί συμβαίνει, "Άρθουρ; τόν ρώτησα άνύσυχος. Τί έπαθε;

Πρόσεξε ότι προσπαθούσε μέ κόπο ν' άναστήσει τήν ψυχραιμία του. Ξεροκάτπιε δυο - τρεις φορές και κατόπι ψιθύρισε:

—Δέν ξέρω... δέν ξέρω... τίποτε! "Έγω τρομοκρατήθη!... Δεν μπόρεσα νά συλλογιστώ τίποτε!...

Κι έφερε τόν χέρι τού μέτωπού του, και τώπο που σάν νά ήθελε νά διαβεί κάποια τρομερή σκέψη άπό τόν νού του.

—Ελα "Άρθουρ, ήσυχάσε... τόν συμβούλεψα. Γιά προσπάθησε νά μου πης τί σου συμβαίνει. Νά, πίες αυτό τόν κονιάκ. "Εμπρός! Πιο τή γρήγορα κ' έξηγήσε μου τί τρέχει;

Ο "Άρθουρ Τρέμπερτ γώηκε πιά βαθεί στήν πολυθρόνα του, έσανακούσιε σέ μέ τόν χέρι τού τόν μέτωπό του, και τόν έπληκσε νά συγκεντρωθώ γιά νά μου άφήγηται από τήν άρχή και μ' έναν έιρμό τήν παράξενη περιπέτεια τε.

Τόν θυμόμου πάλι καλά κ' αυτόν τόν δν άδελφό του, τόν Φράνκ. "Ήσαν παλίο φίλοι μου. Έναν καρό, είχαμε σπουδαίως τήν σχέση τών "Οφειρόν. "Ο "Άρθουρ κ' ο Φράνκ ήταν δίδυμοι κ' έμοιαζαν σάν δυο σταγόνες νερού. "Η δ' έλαβα καμιά άπάντηση. Τό μεσημέρι τηλεγράφησα στή διεύθυνση τού ξενοδοχείου και ρώτησα άν είχαν δών τόν άδελφό μου. "Η άπάντησή που έφτασε γρήγορα ήταν άρνητική. Τηλεγράφησα τότε σέ διάφορα μέρη, μά κ' εκεί δέν είχε δών άδελφό μου, εκτός άπό τόν διεύθυνση της «Εμπορικής Τραπέζης» τού Πικαντίλλυ.

«Ο Φράνκ ένοιωσε ότι έκπληκτηκή. Είχαν κ' οί δυο τόν ίδιο λεπτό κ' άριστοκρατικό πρόσωπο και τόν όνειροπλήτο φως. "Ήσαν εύτυχίες, γιατί είχαν κληρονομήσει μία μεγάλη περιουσία άπό τόν πατέρα τους. "Έγω ώστόσο ήμου ν υποχρεωμένος νά δουλέω σκληρά, γιά νά κερδίζω τή ζωή μου.

—Ράλστον, μού είπα σέ λίγο ο τρομοκρατημένος φίλος μου, δώσε μου ένα ποίρο. "Έχω τήν ιδέα πώς θα μού καταπαρήγη τά νεύρα... Εοχαριστώ... Και τώρα άκούσε τήν ιστορία μου... Είνε άπίστευτη!...

—Μά, έλα, έξηγήσου λοιπόν... τού φώναξα άνύπονοτος.

—Άμέσως. Θά σου τά πώ όλα μέ τά ίδια γούστα, μέ έγώ ήμου ν άπό ταπεινής άπό τους δυο. Κι έτσι θόρωνα ήταν εκείνος που φρόντιζε γιά τίς ύποουδαίες μέρες της Ιστορίας. Σήμερα δέν είνε Πέμπτη; "Ε, λοιπόν, τήν περασμένη Δευτέρα ο Φράνκ έφυγε από τόν "Άπορρντ γιά τόν Λονδίνο κ' άπό τότε δέν έφάνη τί άπόνη.

—Πότε θα έσαναυρήσει στόν πύργο; —Μά όπως μού είχε πih, θα γυρίζε τόν άπόνημα της Τρίτης... Μού άπάντησε ο Τρέμπερτ. Θά έμεινε μόνο νύχτα στό Λονδίνο, μά τήν Τρίτη όμως δέν τόν είδα. Κι' αυτό με άνησύχησε, γιατί ο Φράνκ θα σέ είδοποήσε άμέσως άν άλλάζε τόν πρόγραμμα του. Είνε λοιπόν τρεις μέρες τώρα που λείπει άπό τόν πύργο κ' αυτό με τρομάζει, γιατί μπορέ νά τού συνέβη κανένα δυστύχημα!

—Μά τρεις μέρες δέν είνε κανένα σπουδαίο πράγμα! παρητήρησα.

—Άκουσε, Ράλστον, έκανε ο Τρέμπερτ, έγω τήν προαίρεση ότι ο Φράνκ έπασε θύμα κάποιας αστανυτικής παγίδας... Τή Δευτέρα τόν βράδυ κοιμήθηκε ήσους, όπως συνήθως, στόν πύργο τού "Άπορρντ. Μά ξαφνικά, έξηγησα κατά

τά μεσάνυχτα μέ τήν παράξενη έντύπωσι ότι κάποιος τρομερός κίνδυνος άπειλούσε τόν άδελφό μου. Μού φάνηκε πώς με φώναζε άπό μακριά κ' ότι άκούγα λουχόνα τόν μέσα στόν ύπνο μου. Τό πρωί λοιπόν τηλεγράφησα στόν Φράνκ, στό ξενοδοχείο «Ατλάντικ», μά δέν έλαβα καμιά άπάντηση. Τό μεσημέρι τηλεγράφησα στή διεύθυνση τού ξενοδοχείου και ρώτησα άν είχαν δών τόν άδελφό μου. "Η άπάντησή που έφτασε γρήγορα ήταν άρνητική. Τηλεγράφησα τότε σέ διάφορα μέρη, μά κ' εκεί δέν είχε δών άδελφό μου, εκτός άπό τόν διεύθυνση της «Εμπορικής Τραπέζης» τού Πικαντίλλυ.

«Ο Φράνκ ένοιωσε ότι έκπληκτηκή. Είχαν κ' οί δυο τόν ίδιο λεπτό κ' άριστοκρατικό πρόσωπο και τόν όνειροπλήτο φως. "Ήσαν εύτυχίες, γιατί είχαν κληρονομήσει μία μεγάλη περιουσία άπό τόν πατέρα τους. "Έγω ώστόσο ήμου ν υποχρεωμένος νά δουλέω σκληρά, γιά νά κερδίζω τή ζωή μου.

—Ράλστον, μού είπα σέ λίγο ο τρομοκρατημένος φίλος μου, δώσε μου ένα ποίρο. "Έχω τήν ιδέα πώς θα μού καταπαρήγη τά νεύρα... Εοχαριστώ... Και τώρα άκούσε τήν ιστορία μου... Είνε άπίστευτη!...

—Μά, έλα, έξηγήσου λοιπόν... τού φώναξα άνύπονοτος.

—Άμέσως. Θά σου τά πώ όλα μέ τά ίδια γούστα, μέ έγώ ήμου ν άπό ταπεινής άπό τους δυο. Κι έτσι θόρωνα ήταν εκείνος που φρόντιζε γιά τίς ύποουδαίες μέρες της Ιστορίας. Σήμερα δέν είνε Πέμπτη; "Ε, λοιπόν, τήν περασμένη Δευτέρα ο Φράνκ έφυγε από τόν "Άπορρντ γιά τόν Λονδίνο κ' άπό τότε δέν έφάνη τί άπόνη.

—Πότε θα έσαναυρήσει στόν πύργο; —Μά όπως μού είχε πih, θα γυρίζε τόν άπόνημα της Τρίτης... Μού άπάντησε ο Τρέμπερτ. Θά έμεινε μόνο νύχτα στό Λονδίνο, μά τήν Τρίτη όμως δέν τόν είδα. Κι' αυτό με άνησύχησε, γιατί ο Φράνκ θα σέ είδοποήσε άμέσως άν άλλάζε τόν πρόγραμμα του. Είνε λοιπόν τρεις μέρες τώρα που λείπει άπό τόν πύργο κ' αυτό με τρομάζει, γιατί μπορέ νά τού συνέβη κανένα δυστύχημα!

—Μά τρεις μέρες δέν είνε κανένα σπουδαίο πράγμα! παρητήρησα.

—Άκουσε, Ράλστον, έκανε ο Τρέμπερτ, έγω τήν προαίρεση ότι ο Φράνκ έπασε θύμα κάποιας αστανυτικής παγίδας... Τή Δευτέρα τόν βράδυ κοιμήθηκε ήσους, όπως συνήθως, στόν πύργο τού "Άπορρντ. Μά ξαφνικά, έξηγησα κατά

τά μεσάνυχτα μέ τήν παράξενη έντύπωσι ότι κάποιος τρομερός κίνδυνος άπειλούσε τόν άδελφό μου. Μού φάνηκε πώς με φώναζε άπό μακριά κ' ότι άκούγα λουχόνα τόν μέσα στόν ύπνο μου. Τό πρωί λοιπόν τηλεγράφησα στόν Φράνκ, στό ξενοδοχείο «Ατλάντικ», μά δέν έλαβα καμιά άπάντηση. Τό μεσημέρι τηλεγράφησα στή διεύθυνση τού ξενοδοχείου και ρώτησα άν είχαν δών τόν άδελφό μου. "Η άπάντησή που έφτασε γρήγορα ήταν άρνητική. Τηλεγράφησα τότε σέ διάφορα μέρη, μά κ' εκεί δέν είχε δών άδελφό μου, εκτός άπό τόν διεύθυνση της «Εμπορικής Τραπέζης» τού Πικαντίλλυ.

«Ο Φράνκ ένοιωσε ότι έκπληκτηκή. Είχαν κ' οί δυο τόν ίδιο λεπτό κ' άριστοκρατικό πρόσωπο και τόν όνειροπλήτο φως. "Ήσαν εύτυχίες, γιατί είχαν κληρονομήσει μία μεγάλη περιουσία άπό τόν πατέρα τους. "Έγω ώστόσο ήμου ν υποχρεωμένος νά δουλέω σκληρά, γιά νά κερδίζω τή ζωή μου.

ΤΟ ΚΟΡΑΛΛΕΝΙΟ ΦΙΔΙ

(Συνέχεια εκ της 14ης σελίδος)

Εμώσα ο φίλος μου. Τα ίδια θα μου λέγατε και σεις όλοι. "Ο φίλος, σχεδόν πάντα, είναι ο κόσμος" κι' ο κόσμος μ' έλεγε βλάκα, άνοητο, αδύνατο με συμβούλευε να φανώ άντρας, ν' απαντήσω, να τριέω τα δόντια και στην ανάγκη να δογκάσω — να νικήσω με κάθε τρόπο.

Παραξάλισμένος απ' τα λόγια του κόσμου, γύρισα στο σπίτι. Ήταν άργα. Η Μαίρη κοιμόταν. Το φως της καντήλας ήταν σαν αίμα. Ένας τέτοιος λεκές μεγάλος σκέπαζε το μισό πρόσωπο της Μαίρης και ξεψυχούσε πάνω στο μαξιλάρι. Κι' απέξω απ' το σεντόνι, εκείνη είχε βγάλει το χέρι της, τεντωμένο στα χέρια νεκρού... Πρώτη φορά που έβλεπα έτσι το καταραμένο στολίδι, γαλαζίο νάστραφτη στο κόκκινο φως της καντήλας. Κι' η Μαίρη κοιμόταν ήσυχη, άνοητη, με το γλυκό σφίξιμο του φειδιού, χωρίς να παρατήρησε, χωρίς να διακόψει τον έρωτά της... Αχ, πόδες ξέρει τι δίνει!

Η όσα εκείνη μ' έρεθισε, με πείραζε, με άναγε... Ένα κόκκινο σύννεφο ήρθε και στάθηκε μπροστά μου, κι' η καρδιά μου άρχισε να κυτπά... Η ιδέα του έγκληματος γεννήθηκε άμέσως στο κεφάλι μου. Το σχεδίασα με γρηγοράδα άστραπής. Τιποτ' άλλο δε συλλογίστη-

γυρίση σε λίγο... Η γρηά, μās έμπασε και τους τρείς στον προθάλαμο κι' ο φνίστερ, σαν παλιός αστυνομικός που ήταν, μπήκε άμέσως στο διπλό δωμάτιο.

— Έ, για έλατε εδώ να δείτε!... μās φώναξε.

Στη μέση αυτού του δωματίου ήταν ένα μεγάλο μπασούλο. Η καμαριέρα έτοιμαζόταν να φύγει, να πάει ταξίδι κι' είχε διακόψει μια στιγμή τις προετοιμασίες της για νύφη έξω.

Μου φαίνεται πως η κυρία Μάστερ, η καμαριέρα του "Άλτσαντς", πρόκειται να φύγει για ένα μεγάλο ταξίδι... μās εξήγησε η γρηά, που μās άνοιξε την πόρτα...

Ο φνίστερ χαμογέλασε, ευχαρίστησε τη γρηά και την έστειλε στην κουζίνα κ' ύστερα γυρίοντας προς τον Άρθουρ Τρέμπερτ, τού έπαι:

— Τώρα μίστερ Τρέμπερτ, πρέπει να προσέξετε σ' αυτά που θα σας πω. Η καμαριέρα, γυρίζοντας, θ' άνοιξη με το κλειδί της την εξώπορτα και θα μπει κατευθείαν εδώ μέσα. Έσείς λοιπόν πρέπει να σταθείτε σε μια τέτοια θέση, ώστε να σας δει άμέσως, μόλις περάσει το κατάφωτο της καμάρας. Αν αυτό το κάλυπτο μου άποτύχει, θα πη πως δεν αξίζω ούτε κάλκινο σελίνι!

Ο Άρθουρ Τρέμπερτ λοιπόν στάθηκε μπροστά στο μπασούλο, με μια άπαίσια έκφραση στο πρόσωπο. "Είμεις, τραβηχτήκαμε σε μια γωνιά, πίσω από την πόρτα και περιμέναμε. Πέρασαν έτσι πέντε λεπτά της ώρας κι' άξαφνα, άκούστηκε πως ένας ή έξωπορτα. Έπειτα άντηχσαν βήματα στον προθάλαμο και μια ψηλόσωμη και χειροδύναμη γυναίκα μπήκε άποτομα μέσα στο δωμάτιο.

Την ίδια στιγμή όμως έβγαλε μια σπαρτακτική κρουνη τρόμου και σαρμάθηκε λιποθυμιά μπροστά στα πόδια του Άρθουρ Τρέμπερτ.

Αυτή ήταν η δροφόνος του Φράνκ.

— "Υστερ" από λίγες εβδομάδες, πριν την κρεμάσουν, η καμαριέρα Μάστερ, εξήγησε στον έφημεριο της φυλακής, πως είχε σκοτώσει τον Φράνκ Τρέμπερτ.

— Αυτός έφταιγε... τού έκμυστηρεύθηκε. "Όταν μπήκα τη Δευτέρα το βράδυ στο δωμάτιό του για να σπρώξω το κρεβάτι, τον βρήκα να παίζει σαν παιδί, μπροστά σ' ένα βουνό από λίρες.

— Για κύτταζε, μου έλεγε, είδες ποτέ σου τόσο πολύ χρυσάφι; — Πρέπει να το φυλάξετε στην κάσα του ξενοδοχείου, μίστερ... τον συμβούλεψα.

— Μπ! Καλά είναι κι' εδώ πέρα! μου άπάντησε ξεσιμώντας σ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

Ο πειρασμός λοιπόν για μένα ήταν μεγάλος. Κι' έτσι, δεν βρήκα καμιά δυσκολία να τον πνέω με το μεταξωτό σκουπί του κουδουνιού. Έπειτα, πήρα το χρυσάφι και γύρισα στο σπίτι μου, άφοι πρώτα έκρυψα το πώμα ανάμεσα στα δυο στρώματα του κρεβατιού. Μά δεν είχα τύχη. Μόλις αντίκρισα τον ά-δελφό μου, μπροστά στο μπασούλο μου, νόμισα πως είχα μπροστά μου το φάντασμα του νεκρού κι' έτσι προδόθηκα... Δεν είχα τύχη... Ο Θεός άς σ... την ψυχή μου!

Κ' η δροφόνος Μάστερ πέθανε άπανά στην άγχονή, δίχως να παραπονεθώ για τη δικαία τιμωρία της.

ΕΝΤΙΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

και εκείνη την ώρα, ούτε λογάρισασ έπακόλουθα. "Ίως να νόμισα πως μ' αυτό τον τρόπο θα γλύτων από όλα μια για πάντα. Μά και πάλι, μήπως ήμουσ κώριος του έαυτού μου; μήπως ήξερα τί έκανα;

Σίμωσα στο κρεβάτι σιγά-σιγά. "Ε-σκυψα, έπεισα το φειδί με το ένα χέρι απ' το κεφάλι και με το άλλο από την ούρα, και δεν έκανα τίποτ' άλλο, μά τίποτα, — πόσο μικρή δύναμη χρειαζέ-ται για το έγκλημα! — παρά ν' άπομα-κρύνω λίγο τα χέρια.

Και τσάκ! σε δυο τό βραχιόλι.

Άφρησα τα κομμάτια του να πέσουν άπάνω στο σεντόνι και τράβηξα με τρόπο τα χέρια μου... Ο κρότος είχε έρπησει τη Μαίρη. Πριν άνοιξει τα μάτια της, έβγαλε και το άλλο χέρι και το έφερε, με την άσυνείδητη εκείνη κίνηση που έξερετε, στον τόπο του βρα-

χιολιού. "Έλεπε... Ψάχνει, βρίσκει έ-κει κάτω τα κομμάτια του... άνοίγει τα μάτια της... πεπεται απ' το κρεβάτι... Σε μιάν άστραπη μέσα έλ' αυτά. Σε μιάν άστραπη μέσα την είδα μπροστά μου όρθη, με μπράτσα γυμνά, με το φειδί συντριμμένο στο χέρι της, — τώρα πιά το κρατούσε, έυπόλητη, μ' ένα τριανταφυλλί πουκάμισο με δαντέλλες μαύρες, τα ξανθά της τα μαλλιά χυμένα στους ώμους. "Ω φρίκης είκόνα, και πώς να σέ λημονήσω ποτέ! Τα μάτια της, όπως τα είδα εκείνη τη στιγμή, με παρακολουθούν από τότε, χωρίς να μ' άφίνουν στιγμή. Νά, και τώρα τα βλέ-πω μπροστά μου. Οι βολβοί, τραβηγμέ-νοι προς τους καθούς, οι γαλανοι έ-κείνοι βολβοί, άστράφτουσ μαύροι, μαύ-ροι. Και τσάπράδια μεγάλα, μεγάλα, γυίνουν μια λάμψη φωσφόρου άγρια, φοβερή...

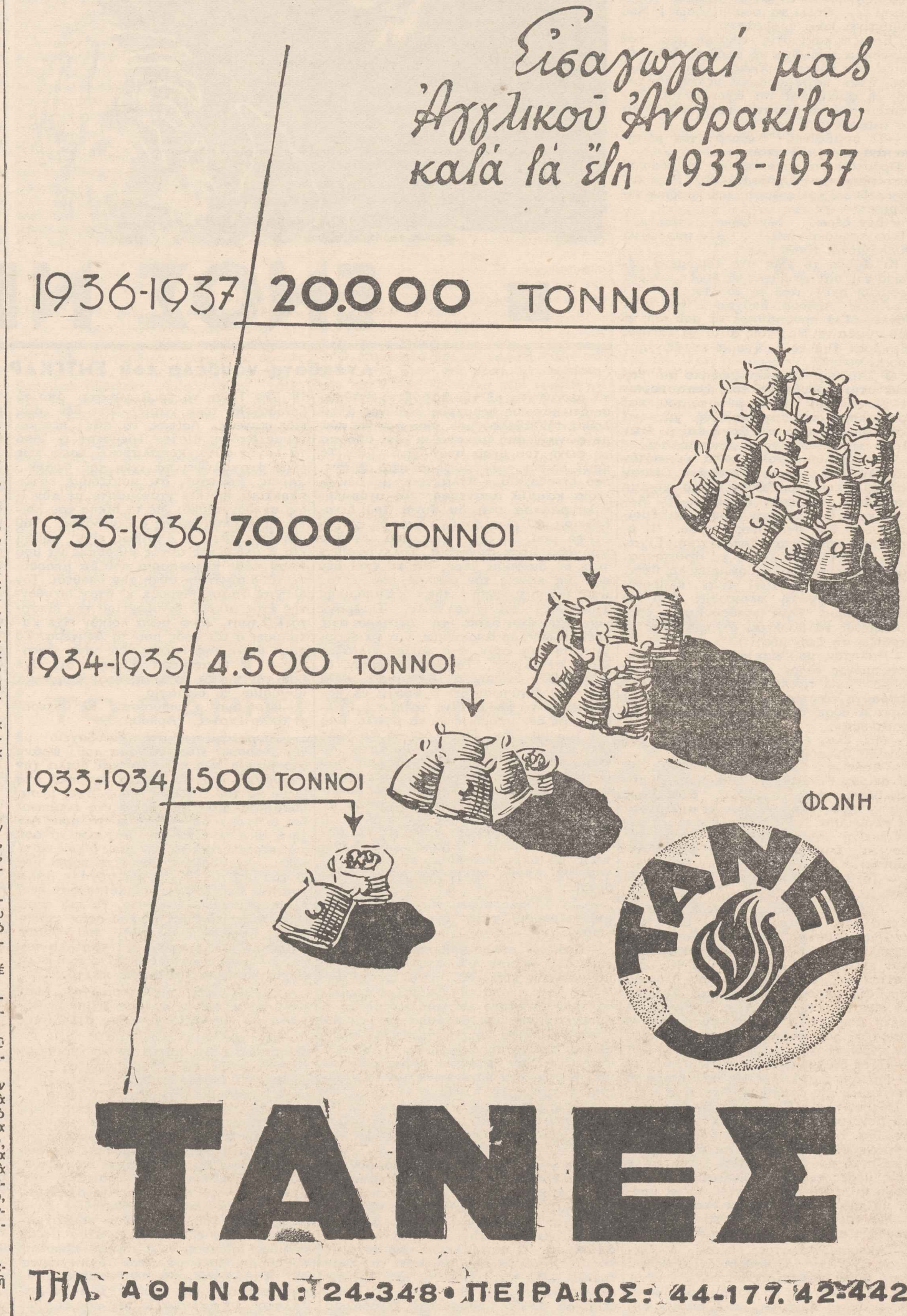
Μά πως να περιγράψω τον τόνο της φωνής της όταν η Μαίρη τού έπαι: — "Μου τσάπασε... έσύ μου τσάπασε! Καλά λοιπόν, έσπασες κάθε δεσμό με-ταξύ μας... Φάνηκες ένας ψεύτης, ένας άνόητος, ένας έγωιστής, ένας περιερ-γος, ένας κακός... Νά, μάθε το κανέ-νας δε μούδωσε αυτό το βραχιόλι, καμ-μιά ιστορία δεν είχε κανένα μυστικό δεν έκρυβε. Το φορούσα από ίδιostro-πία... Σ' έδωκαν ζήτημα με βασάνους τόσοσ καιρό και στο ύστερα... έ, σε μι-σά, με άποστρέφομαι γι' αυτό που έ-κανες. Ούτε να σε ιδώ πιά στα μάτια μου!

... "Από κείνη τη νύχτα χωρίς αλη-θινά τη γυναίκα μου. "Υστερ" από δυο χρόνια βασάνων, τη χωρίςα και κατά τύπος.

Ξαναπατρεύτηκε στην Πόλη. "Ένας φίλος μου, που την είδε τελευταία, τού έπαι πως φορεί πάλι άχώριστα ένα βρα-χιόλι. — Ένα φειδί από κοράλλι και χρυσάφι!...

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Είδαρχωχαι' μαβ
Αρχλικού Άνδρακίλου
καλά Ιά' έλν 1933-1937

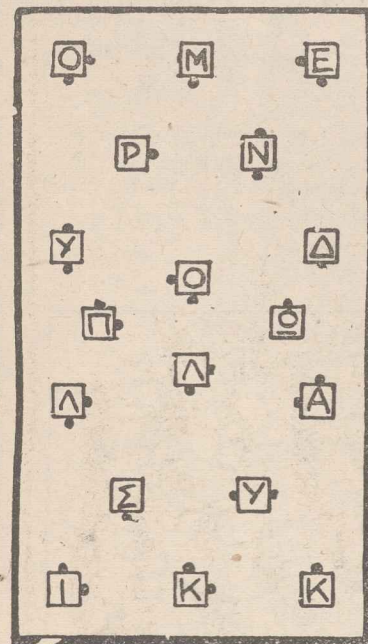
Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ.

Η χωρική μεταβαίνει εις την αγοράν με 5 χήνες, καθ' όδον όμως παρατηρεί ότι 2 εξ αυτών έχασθον. Μήπως τις θέλεπε σεις;

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ ΑΡ. 28

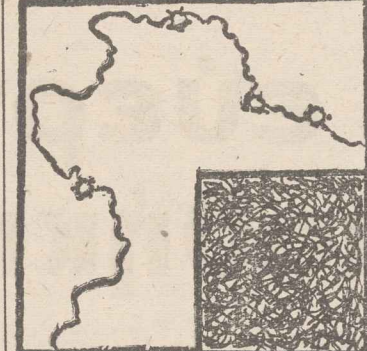
Διά μίας συνεχούς γραμμής, περάσατε μίαν μόνον φοράν από κάθε τετραγωνίδιον, ούτως ώστε να σχηματίσετε το όνομα ενός ελληνικού νομού και της πρωτεύουσής αυτού.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΓΡΙΦΟΣ ΑΡ. 29

Νά ευρεθούν τα όνόματα δ. κτω ελληνικών νομών, και να τοποθετηθούν κανονικώς, ούτως ώστε έκ τού «ΤΕΤΑΡΤΟΥ» γράμματος έκάστου όνόματος, να σχηματισθή καθέτως και έκ των άνω προς τα κάτω η όνομασία ενός έννάτου ελληνικού νομού.

Α. ΔΕΠ.

Ο χωρισμός

Η άνωτέρω εικόνα μας παρουσιάζει το σχεδιάγραμμα ενός έν μικρόν ποτάμιον.

Οι τέσσαρες μικροί κυκλικόι άντιπροσωπεύουν ο καθέας και έναν νερόμιλον. Το δέ μαυρισμένον τετράγωνον, μίαν μικράν λίμνην.

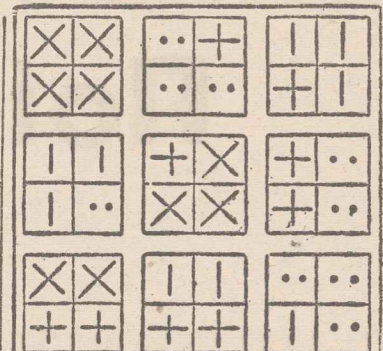
Προσπαθήσατε λοιπόν να χωρίσατε το οικόπεδον εις τέσσαρα μέρη περιέχοντα έκαστον και έν νερόμιλον.

Μαθηματικά παιγνίδια

1X9+2=11
12X9+3=111
123X9+4=1111
1234X9+5=11111
12345X9+6=111111
123456X9+7=1111111
1234567X9+8=11111111
12345678X9+9=111111111
1X8+1=9
12X8+2=98
123X8+3=987
1234X8+4=9876
12345X8+5=98765
123456X8+6=987654
1234567X8+7=9876543
12345678X8+8=98765432
123456789X8+9=987654321

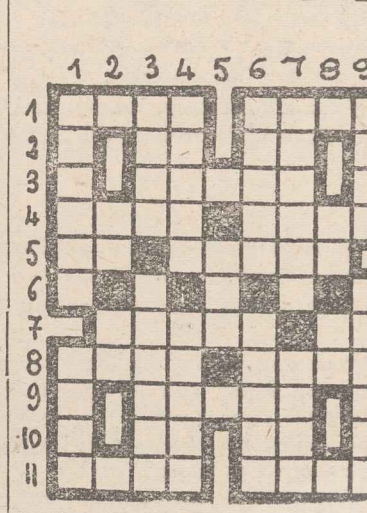
Ο Άμερικανός καθηγητής των μαθηματικών Άσοπ Χάλ κατέστρωσε τάς δύο αυτές σειράς αριθμητικών πράξεων. Είτε αληθινά περιέργα τ' άποτελέσματα των πολλαπλασιασμών και προσθέσεων αυτών, εις τάς όποιες τ' αριθμητικά ψηφία άκο λουθούν την αύξουσαν σειράν των.

Τά έννέα τετράγωνα

Αποκόψατε τά έννέα άνωτέρω διάφορα τετράγωνα και προσπαθήσατε να σχηματίσετε με αυτά έν μεγάλον τετράγωνον, ούτως ώστε τά αυτά σημεία να έρεθούν ένομένα, τά δέ τετραγωνίδια τά περιέχοντα το αυτό σημείον να συγκοινωνούν το έ-λάχιστον διά μίας πλευράς.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Τό έκ στεργγγύλου άέριον άρτυν ή εξακίνητη περίσπαιμα διαφύρον κακή-γεύσεως σαρμάκων.—Βλήμα πυροβόλου φέρον έσωτερικώς έκρηκτικήν, ή-λην ή μολύβια.

2. Σύνδεσμος έναντιωματικός.—Μόριον όμοιόντων και άντιθετικών σνδεσμος.

3. Έλαχιστή ποσότης ύγρου ή ρευστού.

4. Μικρόν ρεΐμα ύδατος ποτάμιον.—Θρησκευτικός και πολιτικός τίτλος τών Ιερών τού Λαού τού έν Θείω και Μογγολία.

5. Αναφορική άπάντωια.—Κυκλικός όμας χύρος λιθο-σφραγισ άνθρακός όπου γίνεται ή άποσπάραξη τών κόκκων τών σιτηρών από τών στάχυων.

6. Διάθεσις, ροπή, όρμη.—Σύνδεσμος ύποθετικός.

7. Έπιθυμία τ σφοδρός.—Έ-πίρρημα χρονικών, εύδης άμέ-σως άνω άναβολής.

8. Πάν ούρτανόν σάμα άποτε-λούν το κέντρον πλανητικού συ-στήματος.

9. Μόριον άριθμητικόν τίθεται από τού ρήματος.— Μαθηματικός φθόγγος.

10. Όσοπείδιον της Κεντρικής Άσίας, όπαρθέντων πολιτικών εις την Περίαν, τού Άφγανιστάν και το Βελουχιστάν.—Οι προσδε-μένον από τού χαλινού Ιμάντες δι' άν διοικείται ο Ιππος.

11. Όσοπείδιον της Κεντρικής Άσίας, όπαρθέντων πολιτικών εις την Περίαν, τού Άφγανιστάν και το Βελουχιστάν.—Οι προσδε-μένον από τού χαλινού Ιμάντες δι' άν διοικείται ο Ιππος.

12. Μόριον άριθμητικόν τίθεται από τού ρήματος.— Μαθηματικός φθόγγος.

13. Όσοπείδιον της Κεντρικής Άσίας, όπαρθέντων πολιτικών εις την Περίαν, τού Άφγανιστάν και το Βελουχιστάν.—Οι προσδε-μένον από τού χαλινού Ιμάντες δι' άν διοικείται ο Ιππος.

έπιμήκης άγωγός κατεσκευα-σμένος εκ μετάλλου, δάλου, έ-λαστικού κλπ. προς διοχέτευση ύγρων κλπ.

5. Νομισματική μονάς της Ρουμανίας.

6. Άγορεύω, έκφωνώ λόγον.—Όμοίωμορπον και διακριτικόν ένδυμα, όπερ φέρουσιν οι άνή-κοιτες εις ώριμότην τινά τά-ξιν.

7. Κακοποιήσεις, ταλαιπωρί-αι, τιμωρία κλπ.—Μόριον τρο-πικόν όμοιωματικόν (δημοτι-κή).

8. Μουσικός φθόγγος.—Γαλ-λική μονάς μετρήσεως έπιφανεί-ας, ίσοδύναμος προς 100 τετραγ. μέτρα.

9. Έκάρτη τών διαφόρων σή-ματος και χρώματος μικρών ση-ματών δι' άν διεξέγονται αι με-ταξύ τών πλοίων συνεννοήσεις.

10. Μουσικός φθόγγος.—Γαλ-λική μονάς μετρήσεως έπιφανεί-ας, ίσοδύναμος προς 100 τετραγ. μέτρα.

11. Έκάρτη τών διαφόρων σή-ματος και χρώματος μικρών ση-ματών δι' άν διεξέγονται αι με-ταξύ τών πλοίων συνεννοήσεις.

12. Μουσικός φθόγγος.—Γαλ-λική μονάς μετρήσεως έπιφανεί-ας, ίσοδύναμος προς 100 τετραγ. μέτρα.

13. Έκάρτη τών διαφόρων σή-ματος και χρώματος μικρών ση-ματών δι' άν διεξέγονται αι με-ταξύ τών πλοίων συνεννοήσεις.

14. Μουσικός φθόγγος.—Γαλ-λική μονάς μετρήσεως έπιφανεί-ας, ίσοδύναμος προς 100 τετραγ. μέτρα.

15. Έκάρτη τών διαφόρων σή-ματος και χρώματος μικρών ση-ματών δι' άν διεξέγονται αι με-ταξύ τών πλοίων συνεννοήσεις.

16. Μουσικός φθόγγος.—Γαλ-λική μονάς μετρήσεως έπιφανεί-ας, ίσοδύναμος προς 100 τετραγ. μέτρα.

17. Έκάρτη τών διαφόρων σή-ματος και χρώματος μικρών ση-ματών δι' άν διεξέγονται αι με-ταξύ τών πλοίων συνεννοήσεις.

18. Μουσικός φθόγγος.—Γαλ-λική μονάς μετρήσεως έπιφανεί-ας, ίσοδύναμος προς 100 τετραγ. μέτρα.

19. Έκάρτη τών διαφόρων σή-ματος και χρώματος μικρών ση-ματών δι' άν διεξέγονται αι με-ταξύ τών πλοίων συνεννοήσεις.

20. Μουσικός φθόγγος.—Γαλ-λική μονάς μετρήσεως έπιφανεί-ας, ίσοδύναμος προς 100 τετραγ. μέτρα.

21. Έκάρτη τών διαφόρων σή-ματος και χρώματος μικρών ση-ματών δι' άν διεξέγονται αι με-ταξύ τών πλοίων συνεννοήσεις.

22. Μουσικός φθόγγος.—Γαλ-λική μονάς μετρήσεως έπιφανεί-ας, ίσοδύναμος προς 100 τετραγ. μέτρα.

23. Έκάρτη τών διαφόρων σή-ματος και χρώματος μικρών ση-ματών δι' άν διεξέγονται αι με-ταξύ τών πλοίων συνεννοήσεις.

νά τά συναρμολογήσετε, ού-τως ώστε να σχηματισθώ το πραγματικόν και λογικόν σταυ-ρολέον. Οι μνάρες γραμμές τού έξωτερικού περιθωρίου, θά σάς βοηθήσουν και πάλι όλί-γον.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

Όλυμπακός, Μινώταυρος, Φυ-λαί, θέμις, Γόμας, λεπτά, Σέλι, ΟΛ, Άντιγόνος, Αε, Ελα, Άν-δουσία, Αδματος, ιματισθή-κη—ΰωρ, σκάρτα, σάζον, Μέ-μιν, Μπάρ, τυρός, έλμα, Νιζ, θαρό, πάστα, Αμωσι, λέ, άέρι, τόσο, μη, ήρωις, ένα, νάν --, μόρς, την—Γ.Χ. ντό άπύ, άραι, άκρ, έστ, Α.Α.Α, Άτα, γόν, άκρ, άάλ, Νόε, σις, "Ιε, ψι—Σία, Ν.Ν. άσα—όργς—άρα—ά να, άατό, Ρεζώμη, ΝΕΓ—σπατά, Αέρις, πείνα, πρσν—άς—Γέ-γυ, σκάλα, Χόλμας, άντάμα, Ρα-βαλός, άφάρ—Ηλεις, Άντιγόν, Χαμύ, τσας—ήνια, όρος, όρ-βά—μυαλό—μη άμνός, όας, Φός, Απάρ, Κ.Τ. έλα, άα—ρίς, νά-τες, αή—Σ.Ι.—π. νά, χονάν—και—Έργον, έν, άνια, Σουμά-τρα, Σελασιέ, φιλό, ΚΑΘΕΤΩΣ :

Αυτά—Ρουαίος, Ραίον — έν-δυμα, γαυλιών—δωρό — και, άν, άφι, Ουάρος, Π, όν, γά-τα, νι ΑΛΕΑ, σιτοπαράγωγη, ύα-λος, ήλασι, μι, ΥΚ—Λεωνίδας, σόμα, όσα, ένός—ΤΕΠ, σην Χ.Ο. λίρα, σίν, γόπες, σορού, Άθ, Άτλα, ψεύτικα, Σιάμ, Κέα έμενοφς—Άκρόη—σνά, όθιμα, Άρασαί, Άλσνδ, Η.Τ. σίος, Άίλας, άρια, Σίμων Νι, Άσκή, γαζία—τά Τότος, μά —Όβεις, νά γον, τόκα, χήρος, Πίως, Βαρρς, Πόλος, έλ—Νάς —Μασαλία —Άρλις, Άρλ, ός — Ιερó, άρά-ζαμε, αίγα, Αμμο—πάν άζιος —όλος—σάν, μπλε, όόν άου—Νι έλ—τφ—Μ. Σ. Άνδρας, Ρένιν, Ππαρ, όπλα, Πήγασος, μάτι, σταθμάζον—σάμα, έλ, ύπφ, άσώτος—μην—Σκατία, Άνακρέων—Ήρας, Άρτιμς, ή-λιον.

ΑΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

Όλυμπακός, Μινώταυρος, Φυ-λαί, θέμις, Γόμας, λεπτά, Σέλι, ΟΛ, Άντιγόνος, Αε, Ελα, Άν-δουσία, Αδματος, ιματισθή-κη—ΰωρ, σκάρτα, σάζον, Μέ-μιν, Μπάρ, τυρός, έλμα, Νιζ, θαρό, πάστα, Αμωσι, λέ, άέρι, τόσο, μη, ήρωις, ένα, νάν --, μόρς, την—Γ.Χ. ντό άπύ, άραι, άκρ, έστ, Α.Α.Α, Άτα, γόν, άκρ, άάλ, Νόε, σις, "Ιε, ψι—Σία, Ν.Ν. άσα—όργς—άρα—ά να, άατό, Ρεζώμη, ΝΕΓ—σπατά, Αέρις, πείνα, πρσν—άς—Γέ-γυ, σκάλα, Χόλμας, άντάμα, Ρα-βαλός, άφάρ—Ηλεις, Άντιγόν, Χαμύ, τσας—ήνια, όρος, όρ-βά—μυαλό—μη άμνός, όας, Φός, Απάρ, Κ.Τ. έλα, άα—ρίς, νά-τες, αή—Σ.Ι.—π. νά, χονάν—και—Έργον, έν, άνια, Σουμά-τρα, Σελασιέ, φιλό, ΚΑΘΕΤΩΣ :

Αυτά—Ρουαίος, Ραίον — έν-δυμα, γαυλιών—δωρό — και, άν, άφι, Ουάρος, Π, όν, γά-τα, νι ΑΛΕΑ, σιτοπαράγωγη, ύα-λος, ήλασι, μι, ΥΚ—Λεωνίδας, σόμα, όσα, ένός—ΤΕΠ, σην Χ.Ο. λίρα, σίν, γόπες, σορού, Άθ, Άτλα, ψεύτικα, Σιάμ, Κέα έμενοφς—Άκρόη—σνά, όθιμα, Άρασαί, Άλσνδ, Η.Τ. σίος, Άίλας, άρια, Σίμων Νι, Άσκή, γαζία—τά Τότος, μά —Όβεις, νά γον, τόκα, χήρος, Πίως, Βαρρς, Πόλος, έλ—Νάς —Μασαλία —Άρλις, Άρλ, ός — Ιερó, άρά-ζαμε, αίγα, Αμμο—πάν άζιος —όλος—σάν, μπλε, όόν άου—Νι έλ—τφ—Μ. Σ. Άνδρας, Ρένιν, Ππαρ, όπλα, Πήγασος, μάτι, σταθμάζον—σάμα, έλ, ύπφ, άσώτος—μην—Σκατία, Άνακρέων—Ήρας, Άρτιμς, ή-λιον.

ΑΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

Όλυμπακός, Μινώταυρος, Φυ-λαί, θέμις, Γόμας, λεπτά, Σέλι, ΟΛ, Άντιγόνος, Αε, Ελα, Άν-δουσία, Αδματος, ιματισθή-κη—ΰωρ, σκάρτα, σάζον, Μέ-μιν, Μπάρ, τυρός, έλμα, Νιζ, θαρό, πάστα, Αμωσι, λέ, άέρι, τόσο, μη, ήρωις, ένα, νάν --, μόρς, την—Γ.Χ. ντό άπύ, άραι, άκρ, έστ, Α.Α.Α, Άτα, γόν, άκρ, άάλ, Νόε, σις, "Ιε, ψι—Σία, Ν.Ν. άσα—όργς—άρα—ά να, άατό, Ρεζώμη, ΝΕΓ—σπατά, Αέρις, πείνα, πρσν—άς—Γέ-γυ, σκάλα, Χόλμας, άντάμα, Ρα-βαλός, άφάρ—Ηλεις, Άντιγόν, Χαμύ, τσας—ήνια, όρος, όρ-βά—μυαλό—μη άμνός, όας, Φός, Απάρ, Κ.Τ. έλα, άα—ρίς, νά-τες, αή—Σ.Ι.—π. νά, χονάν—και—Έργον, έν, άνια, Σουμά-τρα, Σελασιέ, φιλό, ΚΑΘΕΤΩΣ :

Αυτά—Ρουαίος, Ραίον — έν-δυμα, γαυλιών—δωρό — και, άν, άφι, Ουάρος, Π, όν, γά-τα, νι ΑΛΕΑ, σιτοπαράγωγη, ύα-λος, ήλασι, μι, ΥΚ—Λεωνίδας, σόμα, όσα, ένός—ΤΕΠ, σην Χ.Ο. λίρα, σίν, γόπες, σορού, Άθ, Άτλα, ψεύτικα, Σιάμ, Κέα έμενοφς—Άκρόη—σνά, όθιμα, Άρασαί, Άλσνδ, Η.Τ. σίος, Άίλας, άρια, Σίμων Νι, Άσκή, γαζία—τά Τότος, μά —Όβεις, νά γον, τόκα, χήρος, Πίως, Βαρρς, Πόλος, έλ—Νάς —Μασαλία —Άρλις, Άρλ, ός — Ιερó, άρά-ζαμε, αίγα, Αμμο—πάν άζιος —όλος—σάν, μπλε, όόν άου—Νι έλ—τφ—Μ. Σ. Άνδρας, Ρένιν, Ππαρ, όπλα, Πήγασος, μάτι, σταθμάζον—σάμα, έλ, ύπφ, άσώτος—μην—Σκατία, Άνακρέων—Ήρας, Άρτιμς, ή-λιον.

ΑΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

Όλυμπακός, Μινώταυρος, Φυ-λαί, θέμις, Γόμας, λεπτά, Σέλι, ΟΛ, Άντιγόνος, Αε, Ελα, Άν-δουσία, Αδματος, ιματισθή-κη—ΰωρ, σκάρτα, σάζον, Μέ-μιν, Μπάρ, τυρός, έλμα, Νιζ, θαρό